

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 222

פרשת חקת

שנת תשפ"ג לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודת

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיזת באור הפְּרָשָׁה

עם תורה
דעתיקא סתימא

דעתיך
לאתגליא
לעתיך לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתֵי חֻקַּת

א.

(ח"א נה, ד"ה-ו)

על-ידי 'חזוק הראיה' של הצדיק -
שרואה 'צדקת השם' -
 שהקדוש-ברוך-הוא מחליש 'פח הדין',
 ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק - על-ידי-יזה
 נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל.

כי לבו נתפשט מעקמימותו שהיה לו
מקדם, ונתישר, בבחינת (תהלים לו, יא):
"וצדקתך לישרי לב".

כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות
בהשם-יתברך - כי היה נדמה לו: שעות
חס-ושלום הקדוש-ברוך-הוא את ה'דין'.

אבל עכשו שרואה 'צדקות השם' -
נתישר לבו ב'שלמות אמונה' - ואז
מחזק את-עצמו, ומתפלל על צרכיו.

כי עקר ה'תפלה' היא על-ידי 'אמונה' -
שמאמין שהכל ברשות הקדוש-ברוך-
הוא, אפלו לשנות הטבע, ו"אין הקדוש-
ברוך-הוא מקפח שכר כל בריה" (פסחים קיח.
בבא-קמא לח: ועוד) - "כי צדיק ה'" (תהלים יא, ז).

וזהו בחינת (במדבר יט, ב): "פרה אדומה" -
במאמר הזהר (חקת קפ: - מובא לעיל כל
לשון הזהר): "פרה דקבילת משור".

"פרה" - זה בחינת 'תפלה', בחינת (הושע
יד, ג): "ונשלמה פרים שפתינו".

"דקבילת משור" - בחינת 'הסתכלות',
לשון (במדבר כד, יז): "אשורנו
ולא קרוב".

- עניני 'פרה אדומה' -

"זאת חקת התורה וגו'. ויקחו אליך פרה אדומה תמימה, אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על. ושחט אתה לפניו. והזה וכו' שבע פעמים. ושרף את הפרה לעיניו. ולקח הפהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והשליך אל תוך שרפת הפרה. ואסף איש טהור את אפר הפרה. וביום השביעי יטהר. ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת. והזה וכו' וביום השביעי" (במדבר יט, ב-ג ד"ה-ו ט"ב-יז י"ט)

לפי שהשטן ואמות-העולם מונין את ישראל לומר מה מצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה: 'חקת' - 'גזרה' היא מלפניו, ואין לה רשות להרהר אחריה. (רש"י)

"דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה". האי "פרה" - לדכיותא קא אתינא, לדכאה למסאבי. "פרה" - דקבילת מן 'שמאלא'. ומאן הוא ל'שמאלא', 'שור', כמה דאת אמר (יחזקאל א, י): "ופני שור מהשמאל".

"אדומה" - סומקא פוורדא, דכתיב (שיר-השירים ב, ב): "כשושנה בין החוחים". "אדומה" - גזרת דינא. "תמימה" - מאי "תמימה" - כמה דתנינן (בבא-קמא): "שור תם ושור מועד". "שור תם" - דינא רפיא. "שור מועד" - דינא קטיא. אוף הכא: "תמימה" - דינא רפיא, גבורה תתאה, דא היא "תמימה". "גבורה עלאה" - דא היא דינא קטיא, והיא יד החזקה תקיפא.

"אשר לא עלה עליה עול". "על" כתיב - כמה דאת אמר (שמואל-ב, נ, א) "ונאם הגבר הוקם על". מאי טעמא, בגין דהיא "שלומי אמוני ישראל" (שמואל-ב, יט, וכו'.

כל מלה דהאי "פרה", היא ב'שבע', ז' כבוסים וכו', והא אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא 'שבע שני שמיטה, ו'בת-שבע' אתקרי - ועל דא כל עובדיו ב'שבע'. (זהר חקת קפ:)

"אשר אין בה מום" (שם) - כמה דאת אמר (שיר-השירים ד, ז): "כלך יפה רעיתי ומום אין בך". (זהר חקת קפ:)

וְזָהוּ (שם יט, ב): "אֲדָמָה תְּמִימָה". "אֲדָמָה - דָּא גְזֵרַת דִּינָא. תְּמִימָה - דָּא שׁוֹר תָּב, דִּינָא רַפִּיא" (זהר שם).

הִינֵנו: שְׂרוּאָה שֶׁהִקְדוּשֵׁי בְרוּךְ-הוּא מַחְלִישׁ בַּח הַדִּין וּמְסַלְקוּ מִהָרָשָׁע לְטוֹבַת הַצְּדִיק, בְּבַחֲיַנַּת (דְּבָרִים לב, מא): "וְתֵאֵחָז בְּמִשְׁפַּט יָדַי".

"אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיךָ עַל" (במדבר שם) - "דָּא שְׁלוּמֵי אַמּוּנֵי יִשְׂרָאֵל" (זהר שם, על-פי שמואל-ב, כ, יט) - זָהוּ בְּחִינַת 'חֲזוּקָה אַמּוּנָה', בְּחִינַת 'תְּפִלָּה', שְׁנַעֲשֶׂה עַל-יַד 'חֲזוּקַת-רֵאִיָּה' כַּנ"ל - בְּחִינַת: "וְצִדְקָתֶךָ לְיִשְׂרָאֵל", כַּנ"ל.

וְזָהוּ בְּחִינַת "עֶפֶר וְאֶפֶר" הַנֶּאֱמָר בְּפִרְה' (במדבר יט, ט"ז) - כִּי הַתְּפִלָּה צְרִיכָה לְבַחֲיַנַּת 'עֶפֶר וְאֶפֶר'.

"אֶפֶר שְׁבַתְּפִלָּה" הוּא - שְׁבַשְׁעַת-הַתְּפִלָּה צְרִיךְ לְהַכְנִיעַ 'הָרַע שֶׁבְּפִרְט', וְהָרַע שֶׁבְּכָלְל, תַּחַת הַטּוֹב.

"הָרַע שֶׁבְּכָלְל" - בְּבַחֲיַנַּת (מְלָאכִי ג, כא): "וְעִסּוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם" - הִינֵנו: "הַתְּפִלּוֹת שֶׁל פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלְלִים עִמָּהֶם" (פְּרָתוֹת ו), יִבְטַל הָרַע שְׁלָהֶם, וְיַעֲשֶׂה מִהָרַע כִּסּא לְקַדְשָׁה.

וְ"הָרַע שֶׁבְּפִרְט" - שֶׁמְבַטֵּל גּוֹפוֹ וְחַמְרוֹ הַמְגַשֵּׁם בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה.

וְ"עֶפֶר שְׁבַתְּפִלָּה" - שֶׁיִּקְשֶׁר עֲצָמוֹ עִם הַשׁוֹכְנֵי-עֶפֶר, וְיַעֲזֹר אוֹתָם בְּתַפְלָתוֹ, שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ, בְּבַחֲיַנַּת (ישעיה כו, יט): "הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר".

וְזָהוּ שֶׁאֵמַר אַבְרָהָם בְּתַפְלָתוֹ (בְּרֵאשִׁית יח, כז): "הֲנֵה נָא הוֹאֵלְתִּי לְדַבֵּר אֵל ה', וְאֲנֹכִי עֶפֶר וְאֶפֶר".

וְלַעֲזוֹר 'שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר' - זֶה יֵשׁ בְּפִרְט וּבְכָלְל.

'בְּפִרְט': הִינֵנו: 'חֲלָקֵי נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁמָה שְׁלוֹ' שֶׁבָּאוּ כְּבָר בְּגִלְגּוֹל וְנִתְקַן.

וּבְכָלְל: הִינֵנו: נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁמָה שֶׁל שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר אַחֲרֵים' - לַעֲזוֹר אוֹתָם שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ.

וְזָהוּ בְּחִינַת "שְׁבַעַה שְׁבַעַה" הַנֶּאֱמָר בְּפִרְה' (במדבר יט, ד"ב-ד"ט), שֶׁכָּל עֲנִינָה 'שְׁבַעַה', כַּמּוּבָא (זהר שם; זהר אַחֲרֵי עו: - בְּמִדְבַר-רַבָּה יט, ב): "שְׁבַעַה כְּבוֹסִין, שְׁבַעַה פְּהִינִים וְכוּ'" (שְׁבַעַה פְּעָמִים שְׁבַעַה - שְׁבַע פְּרוֹת, שְׁבַע שְׂרָפוֹת, שְׁבַע הַזְּאוֹת, שְׁבַעַה כְּבוֹסִין, שְׁבַעַה טְמֵאִים, שְׁבַעַה טְהוֹרִים, שְׁבַעַה פְּהִינִים) - זֶהוּ בְּחִינַת 'תְּפִלָּה', בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, קסד): "שְׁבַע בַּיּוֹם הַלְלֹתֶיךָ".

"עֵץ אֲרִז וְאִזוֹב וְשָׁנִי תוֹלַעַת" הַנֶּאֱמָר בְּפִרְה' (במדבר יט, ו) - הֵם בְּחִינַת הַשְּׁלֹשֶׁה-דְּבָרִים, 'שְׁלֹשֶׁ-קוֹלוֹת', שֶׁצְּרִיךְ לְתַקֵּן בְּתַפְלָתוֹ.

(א) "אֲרִז" - זֶה בְּחִינַת (קִהְלֹת ה, ב): "קוֹל כְּסִיל בְּרַב דְּבָרִים", לְהַעֲלוֹת אֶת הַגּוֹפְלִים בְּ'אַמּוּנוֹת-כְּזָבוֹת', בְּחִינַת "דְּרָכֵי הָאֱמֹרִי" (שְׁבַת פ"ו מ"י; שְׁבַת סז: תּוֹסֵפֶתא שְׁבַת פ"ח), שֶׁנֶּאֱמָר בְּ'אַמּוּרֵי' (עֲמוֹס ב, ט): "כְּגִבְהַת אֲרָזִים גְּבָהוּ", וְהַגְּבוּהַי-קוֹמָה' הֵם 'כְּסִילִים' עַל-פִּירוֹב.

(ב) "אִזוֹב" - זֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת לב, יח): "קוֹל עֲנוֹת אֲנֹכִי שֹׁמֵעַ" - שֶׁעַל-יַד 'כְּוִנַּת-הַלֵּב' בְּתַפְלָה, מִתְקַן אֶת אֵלוֹ שֶׁשְׁכָּלָם יוֹתֵר מִמֵּעֲשִׂיהֶם, בְּחִינַת 'קִטְנֵי-קוֹמָה', בְּחִינַת 'אִזוֹב'.

ג) "וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת" - זה בחינת (תהלים מד, יז): "מִקּוֹל מְחֹרֵף וּמְגֹדֵף", בחינת (תהלים כב, ז): "וְאַנְכִי תוֹלְעֵת וְלֹא אִישׁ, חֲרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם" - שצריך להפוך כל הבזיונות ל'כבוד', ולבטל את-עצמו מכל וכל כשעומד בהיכל המלך.

וזוהו "שחיטה שרפה אסיפה" הנאמר ב'פרה' (במדבר יט, ג'הט).

א) "שחיטה" - זה בחינת 'בטול אמונת-כסילים', בחינת (הושע ה, ב): "וְשַׁחֲטָה שְׂטִיִּים הָעֹמִיקוּ".

ב) "שרפה" - זה בחינת 'חזיקה לב', בחינת (תהלים לט, ד): "חֶם לִבִּי בְּקֶרְבִּי".

ג) "אסיפה" - זה בחינת 'בטול הבזיונות של השונאים', בחינת (בראשית ל, כג): "אִסְפָּף אֲלֵכֶם אֶת חֲרַפְתִּי".

ב.

(ח"ב עד)

"אחר פורים קורין פרשת פרה", שהוא 'הכנה לפסח' - "כדי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת מת, שיהיו טהורין לעשות הפסח" (מגלה כט:).

ובתחלה הוא בחינת 'פור', כי "פורים על שם הפור" (אסתר ט, כו), ו'אחר' כך נעשה 'פרה' (עין פרי-עץ-חיים, פורים פ"ו; עץ-חיים שער ט פ"ז).

ג.

(לקוטי הלכות, השקמת-הבקר א, יב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב)

'פרשת פרה' - הוא בחינת 'תשובה', בחינת (במדבר-רבה יט, ח): "תבא אמו ותקנה על בנה". כי על-ידי ה'נקודות-טובות'

שמוצאין - על-ידי-זה נכנע הרע, ועל-ידי- זה זוכין באמת לתשובה'.

וזוה בחינת (זחר חקת קפ: - על במדבר יט, ב): "פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה". "אדמה" - דא דינא קשיא, 'תמימה' - דא דינא רפיא".

דהינו: כשהוא בבחינת 'דינא קשיא', שמתגבר הרע, בחינת 'דינא קשיא', חסו-שלום - אזי צריך לרפות הדין, על-ידי שמוצא בעצמו 'איזה נקדה-טובה' עדין.

וזוה בחינת (במדבר יט, ב): "אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֹל" - כי ה'נקדה-טובה' היא בחינת: "יונה תמה" (על-פי שירי-השירים ה, ב - "יונתי תמתי" - עין-שם באות ז) שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת (שם א, ה): "שחורה אני ונאווה".

וזוה בחינת (פיוט לפרשת-פרה): "מטהר טמאים, ומטמא טהורים" - כי זאת הבחינה, מה שדן את-עצמו לכף-זכות, ומוצא בעצמו 'נקודות-טובות' - זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים.

כי מי שהוא במדרגה התחתונה - צריך דוקא למצא זכות בעצמו, כדי שלא יפל לגמרי חסו-שלום, ועקר טהרתו ותשובתו על-ידי-זה דיקא.

אבל מי שהוא טהור - כשיחזיק עצמו במדרגת הטוב - בודאי נפגם על-ידי- זה, כי יפול ל'גדלות' חסו-שלום וכמו שאמרו רז"ל (נדה ל:): "אפלו כל העולם כלו אומרים לך 'צדיק אתה!' - היה בעיניך ברשע".

על-כן אמרו: "כְּרָשָׁע!" - ולא רָשָׁע
גָּמור' חס־ושָׁלוֹם! - כי אסור
להחזיק עצמו לְרָשָׁע גָּמור' חס־ושָׁלוֹם.

רק אדרבא: כְּשֶׁנֶּדְמָה לוֹ שְׁהוּא רָשָׁע
גָּמור' חס־ושָׁלוֹם, וְאִפְלוּ אִם הָאֵמֶת
הוּא כִּי חס־ושָׁלוֹם, אֲדִי-עַל-פִּי-כֵן צָרִיךְ
לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ לְמִצָּא בְּעִצְמוֹ נִקְדָּה-טוֹבָה' -
לְבַל יִהְיֶה חס־ושָׁלוֹם רָשָׁע גָּמור'. ועל-ידי-
זֶה נִטְהַר, וְזוֹכָה לְתִשׁוּבָה. וְזֶה בְּחִינַת:
"מִטְהַר טְמֵאִים, וּמְטַמֵּא טְהוֹרִים", כַּנֶּ"ל.

ד.

(לקוטי-הלכות, נפילת-אפים ד, יט)

"פְּרֻשֶׁת פָּרָה אֲדָמָה" מְגַלֶּה לָנוּ: שְׂאִי-
אֲפָשֶׁר לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין שׁוּם טַעַם
בְּמִצְוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאִסוּר לְהִרְהַר
בְּזֶה כֻּלָּל.

כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (במדבר יט, ב): "זֹאת חֻקַּת
הַתּוֹרָה", וְכֵן שְׂפִירֵשׁ רַשִׁי שָׁם (על-
פי במדבר-רבה יט, א; תנחומא חקת ג; ח; מדרש תהלים
ט; ילקוט קהלת יב, י; ועוד): "לִפִּי שֶׁהַשִּׁטָּן
וְאִמּוֹת-הָעוֹלָם מוֹנִינִן אֶת יִשְׂרָאֵל מִזֶּה מִצְוָה
הַזֹּאת וּמִזֶּה טַעַם יֵשׁ בָּהּ, לְכַךְ כְּתוּב 'חֻקָּה',
לוֹמֵר: חֻקָּה חֻקְקָתִי, גְּזֵרָה גְּזֵרָתִי, אֵין לָךְ
רְשׁוֹת לְהִרְהַר אַחֲרֶיהָ".

וְזֹאת הַמִּצְוָה שֶׁל 'פָּרָה אֲדָמָה' - "לֹא
לִלְמַד עַל עִצְמוֹ יֵצֵא, אֲלֵא לִלְמַד
עַל הַכֻּלָּל כִּלּוֹ יֵצֵא" (ספרא ויקרא, ברייתא דרבי
ישמעאל) - לְגַלוֹת וּלְהוֹרֹת עַל כָּל מִצְוֹת
הַתּוֹרָה: שְׂאִסוּר לְהִרְהַר אַחַר טַעְמִים כֻּלָּל.

וְעַל-כֵּן גַּם שְׂאֵר הַמִּצְוֹת נִקְרָאִים 'חֻקִּים',
כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (בראשית כו, ה): "חֻקוֹתַי
וְתוֹרֹתַי", וּפִירֵשׁ רַשִׁי גַּם שָׁם: "כְּגוֹן אֲכִילַת
חֵזִיר וּלְבִישַׁת שַׁעֲטָנִז וְכוּ' שְׂאִמּוֹת-הָעוֹלָם

מוֹנִינִן אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי אֵין בָּהֶם שׁוּם טַעַם"
וְכוּ'.

כִּי בְּאֵמֶת: 'טַעְמֵי הַמִּצְוֹת' נֶעְלָמִים
וְנִסְתָּרִים, וְאִי-אֲפָשֶׁר לְהַשִּׁיגם בְּדַעַת-
אָנוּשִׁי כֻּלָּל, רַק צְרִיכִין לְקַיָּמם בְּאִמוּנָה
בְּלִבָּד, לְהֶאֱמִין בָּהּ וּבְמַשָּׁה עֲבָדוֹ, כְּמוֹ שְׂכָל
יִשְׂרָאֵל מֵאֲמִינִים בְּפִשְׁטוֹת.

בְּלִי דְרָכֵי הַחֻקְמוֹת וְהַשְּׁטוֹת שְׁלָהֶם [של
הַאֲפִיקוֹרְסִים], שְׂרוֹצִים לְחַקֵּר וּלְהַבִּין
אֵיךְ דִּבֶּר הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ עִם מֹשֶׁה, שְׂאִסוּר
לְהַעֲלוֹת עַל הַכְּתָב, מְכַל-שֶׁכֶן עַל הַפֶּה,
דְּבָרֵיהֶם וְדַעוֹתֵיהֶם הַזֵּרוֹת וְהַסְּרוּחוֹת
וְהַמְּטַנְפּוֹת הַמְּלָאִים קִיָּא צוֹאָה יוֹתֵר מִבֵּית-
הַכֶּסֶף, וְאֵין סְרַחוֹן וְרִיחַ רַע גָּרוּעַ מֵהֶם
בְּעוֹלָם.

וְעַל-כֵּן "מִצְוֹת פָּרָה אֲדָמָה" מְטַהֵרֶת
מְטַמֵּאת מֵת - כִּי 'פְּרֻשֶׁת פָּרָה'
הוּא בְּחִינַת (קהלת ז, כג): "אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה
וְהָיָא רְחוּקָה מִמֶּנִּי", כִּי הָיָא "מְטַהֵרֶת
טְמֵאִים וּמְטַמֵּאת טְהוֹרִים" - שְׂזֶה בּוֹדָאי אִי-
אֲפָשֶׁר לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין בְּשׁוּם דַּעַת-אָנוּשִׁי
כֻּלָּל. וְהָיָא דִּיקָא מְטַהֵרֶת מְטַמֵּאת מֵת,
שְׂעַקֵר הַטְּמֵאָה הִיא בְּחִינַת חֻקְיֵת הַמְּחַקְרִים
וְהַכּוֹפְרִים שְׂהֶם 'סְטְרָא-דְּמוֹתָא', כִּי הֵם עַקֵר
'זִהְמַת-הַנְּחָשׁ'.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת פָּרָה', שְׂהָיָא בְּחִינַת
"חֻקַּת הַתּוֹרָה", שְׂמְגִלִית לָנוּ
שְׂה'תּוֹרָה' הִיא בְּחִינַת 'חֻקָּה', בְּחִינַת:
"אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהָיָא רְחוּקָה", בְּחִינַת:
"חֻקָּה חֻקְקָתִי, גְּזֵרָה גְּזֵרָתִי, אֵין לָךְ רְשׁוֹת
לְהִרְהַר אַחֲרֶיהָ" (במדבר-רבה יט, א; ילקוט קהלת יב,
י; ועוד) - עַל-יְדֵי-זֶה נִטְהַרִין מְטַמֵּאת מֵת'.

כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּטַּל 'סְטְרָא-דְּמוֹתָא' - עַל-
יְדֵי שְׂמֵאֲמִינִים בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ וּבְמִצְוֹתָיו,

ואין חוקרין אחר שום טעם כלל, רק מקימין אותם בדרך חקת לבד, שזה עקר האמונה.

וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי מְצוֹת פָּרָה דִּיקָא - שאנו מקימין מצותיו אף על־פי שיש בה שני הפכים, שהיא "מטהרת טמאים ומטמאת טהורים", שזה אי־אפשר להבין בודאי - ואף־על־פי־כן אנו מקימין אותה באמונה לבד - על־ידי־זה אנו ממשיכין עלינו 'אמונה', לקיים כל מצותיו וחקותיו בלי שום טעם כלל. ועל־ידי־זה נטהרין מ'טמאת מת', שהוא בחינת 'ההקירות וההפירות הנ"ל'.

"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

ה.

(ח"א יג, ה)

יֵשׁ אַרְבַּע חֵיּוֹת בְּתוֹרָה וְכוּ'. וְאָדָם שֶׁבְּתוֹרָה, זֶה בְּחִינַת (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם". ויש בה 'קלות וּחמורות', שהם בחינת (הקדמת הזהר יג): "מסכני ועתירי".
[זה־לשון הזהר שם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" (בראשית א, כו). "נעשה אדם" - משותפא כלל דכר ונוקבא. "בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מסכני].

ו.

(פתב"ד רפנו ז"ל - השיף לח"א יג הנ"ל, הנדפס בסוף הספר)

ה'אדם - בחינת (הקדמת הזהר יג): "מסכני ועתירי", כמו שפתוב (בראשית א, כו - הקדמת הזהר שם): "נעשה אדם בצלמנו" - עתירי. 'כדמותנו' - מסכני". וכו'.

ו'אדם - זה בחינת: "זאת התורה אדם", כי בה 'קלות וּחמורות', ויש בה 'קומה שלמה', רמ"ח אברים ושס"ה גידים (זהר וישלח קע: תקוני־זהר נ:).

ז.

(ח"א לז, ג)

ה'גוף' לגבי ה'נפש' - הוא בחינת 'חמר', 'בהמה', 'סכלות', 'חשך', 'מיתה', ו'שכחה', בחינת 'הכמות־היצונית' - כנגד 'הכמות־התורה', שהם בחינת 'אדם' - בחינת 'צורה', 'אור', 'הכמה', 'זכרון', ו'חיים'.

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַכְנִיעַ ה'חמר', הינו בחינות 'מיתה', בחינת 'סכלות' של הגוף של ה'ארבע־יסודות' וכו', שהם ה'תאוות' - דהינו: להפריש עצמו מכל ה'תאוות'.

וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'תענית' - שעל־ידי ה'תענית', מחלישין ה'ארבע־יסודות', ונתבטל ה'חמר', 'סכלות', 'חשך', 'שכחה', 'בהמה'. ונתגבר ונתעלה בחינת ה'שכל', וה'צורה', ה'אור', וה'זכרון', 'אדם' וכו'.

והוא בחינת 'אדם', כמו שפתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

וְזֶה אוֹתֵיּוֹת "אדם":

מ"ם סתומה - הוא בחינת 'תענית', בחינת 'עולם־הבא' וכו'.

ו'דל"ת' - הוא רמז ל'ארבע־יסודין' שנשפלים על־ידי ה'תענית'.

וּנְתַעֲלָה ה'שכל' הרמוז ב'אכ"ף', כמו שפתוב (איוב לג, ג): "וְאֶאֱלָפֶךָ חֲכָמָה".

ח.

(ח"א צב)

עַל־יְדֵי ש'אדם' שהוא בחינת 'תורה', כמו שפתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם" - "נע ונד" (בראשית ד, יב) אפילו בתוך ביתו - יכול להמתיק הדינים ולהחיות מתים.

ט.

(ח"א קא)

צָרִיךְ הָאָדָם לְהַתְיַגֵּעַ בַּתּוֹרָה וּלְהַמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חז"ל (בְּרֵכוֹת סג:) עַל פֶּסוּק (בְּמִדְבָר יט, יד): "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל", "אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת, אֶלָּא בְּמִי שֶׁמִּית 'עֲצָמוֹ' עָלֶיהָ" - דְּהֵינּוּ: 'עֲצָמִיתוֹ', הַמְדוּת וְהַתְּאוּזָת־רְעוּת הַחֻקִּיקִים עַל 'עֲצָמוֹתָיו'.

וְעַל־יָדֵי שְׁמִתְיַגֵּעַ בַּתּוֹרָה עַד שְׂיִזְכֶּה לְהִבִּין אוֹתָהּ - עַל־יָדֵי־זֶה יוֹצֵא מ'אַנְפִּי־חֲשׂוֹכִין' ל'אַנְפִּי־נְהַרִין', וְנִתְבַטַּל מִמֶּנּוּ הַשְּׁעֵבּוּד שֶׁל הַמְדוּת וְהַתְּאוּזָת־רְעוּת שֶׁל הָע' עִפּוּ"ם, שֶׁהֵם ה'אַנְפִּי־חֲשׂוֹכִין'.

וְאִז נִקְרָא: 'אָדָם', בְּחִינַת: "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם", בְּחִינַת (יְבָמוֹת סא:): "אַתֶּם קְרוּיִים אָדָם, וְאֵין הָעִפּוּ"ם קְרוּיִים אָדָם" - כִּי עַקֵּר שֵׁם 'אָדָם' זֹכִיךְ עַל־יָדֵי ה'תּוֹרָה'. כִּי עַקֵּר שֵׁם 'אָדָם', הוּא ה'שְׂכַל־הָאֱמִתִּי' שֶׁל 'חֻקְמוֹת־הַתּוֹרָה'.

כִּי יֵשׁ 'שְׁלֹש־שְׂכָלִיּוֹת': (א) 'שְׂכַל־פְּשׁוּט', בְּחִינַת 'חֻקְמָה'. (ב) וּכְשֶׁלּוֹמֵד וּמִבִּין, זֶה נִקְרָא 'בִּינָה'. (ג) וְאַחֲרֵי־כֵן כְּשִׂידַע הַתּוֹרָה, זֶה נִקְרָא 'דַּעַת'.

וְאִלוֹ ה'שְׁלֹש־הַשְׂכָּלִיּוֹת' - הֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ק. כִּי י"ק הֵם 'חֻקְמָה וּבִינָה', שְׂכָלוֹלִים בְּכָל אֶחָד מֵה'שְׁלֹש־שְׂכָלִיּוֹת'. וְשְׁלֹש־פְּעָמִים י"ק הוּא גִימְטְרִיא 'אָדָם'.

נִמְצָא: שְׁעַקֵּר שֵׁם 'אָדָם', הוּא בְּחִינַת ה'שְׂכַל־הָאֱמִתִּי', דְּהֵינּוּ 'חֻקְמוֹת־הַתּוֹרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַנְפִּי־נְהַרִין' - בְּחִינַת הַרְחַקָת וְשִׁבִירַת כָּל הַתְּאוּזָת וּמְדוּת־רְעוּת, כַּנֶּ"ל.

י.

(ח"א רמה)

יֵשׁ 'חֲדַר־תּוֹרָה' - וּמִי שֶׁזֹּכֵחַ לָהֶם - בְּשִׁמְת־חֵיל לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה, הוּא נִכְנָס בְּהַחֲדָרִים וּמְחַדֵּר לְחֲדָר וְכו'.

אַבְל צָרִיךְ לְזַהַר מְאֹד: 'לִבַּל יִטְעָה בְּעֲצָמוֹ' - כִּי יֵשׁ כְּמָה וְכְמָה חֲדוּשִׁין שְׂאִינִם בָּאִים מִשָּׁם, רַק מ'הִיכְלִי־הַתְּמוּרוֹת', וְיֵשׁ שָׁם 'חֲדוּשִׁים נְאִים' שֶׁנִּדְמִים ל'הַשְּׂגוֹת'.

לְמִשְׁכַּל: כְּשִׁפּוֹת־בִּין תַּבַּת 'אָדָם', זֶה מְרַמֵּז עַל דְּמוּת הָאָדָם, אַבְל הוּא רַק דְּמִז בְּעֵלְמָא', כִּי אֵין פְּתוּב שָׁם 'צִיּוֹר הָאָדָם'.

וְיֵשׁ שְׁמִצִּירִין 'צוּרַת הָאָדָם', וְשָׁם נִגְלָה יוֹתֵר קֶצֶת דְּמוּת הָאָדָם, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵין זֶה 'אָדָם מִמֶּשׁ' - רַק ה'אָדָם בְּעֲצָמוֹ', הוּא ה'אָדָם בְּאֱמֶת'.

כְּמוֹ־כֵן: יֵשׁ כְּמָה 'חֲדוּשֵׁי־תּוֹרָה' שֶׁהֵם כְּמוֹ שְׁפּוֹת־בִּין תַּבַּת 'אָדָם' לְבַד - כִּי ה'תּוֹרָה' הִיא בְּחִינַת 'אָדָם', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּמִדְבָר יט, יד): "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם".

וְיֵשׁ שְׁנִכְנָס לְפָנִים מְזֵה, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵין זֶה 'אָדָם'. רַק כְּשִׁזְכִּיךְ אֶל ה'תּוֹרָה בְּעֲצָמוֹ, זֶהוּ בְּחִינַת 'אָדָם בְּאֱמֶת'.

וְזֵהוּ: "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם", "זֹאת הַתּוֹרָה" דִּיקָא - שְׂרַק ה'תּוֹרָה־הָאֱמִתִּית', הוּא בְּחִינַת 'אָדָם'.

יא.

(לְקוּטִי־הַלְכוֹת, סִפְה ז, י)

כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת 'סִפְר־תּוֹרָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּמִדְבָר יט, יד): "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם".

ועל-כן כל המקרבין לצדיקי-אמת, נקראים 'יושבי אהל', בבחינת (בראשית כה, כז): "ויעקב איש תם ישב אהלים", ודרשו רז"ל (בראשית רבה סג, י): "אהלו של שם ועבר", שהיו אז הצדיקי-אמת. וכתיב (תהלים קיח, טו): "קול רנה וישועה באהלי צדיקים".

והכתוב מבשר: שלעתיד ישובו כל ישראל באהלי הצדיקי-אמת, ויתקרבו אליהם, כמו שכתוב (הושע יב, י): "עד אושיבך באהלים בימי מועד", כמו שפרש רש"י שם: "בימי מועד הראשון, שהיה יעקב איש תם יושב אהלים" - הינו כנ"ל.

זהו בחינת: "אדם פי ימות באהל" - שעקר תקון האדם, עקר קיום-התורה, הוא כשממית עצמו בשביל 'האהל' - הינו בשביל שיתקרב להצדיקי-האמת, שזהו בחינת "יושב אהל", כנ"ל.

"ונתן עליו מים חיים אל כלי. והזה
הטהר על הטמא" (במדבר יט, יד-יט)

יג.

(ח"א נו, ז)

ה'מקוה' מטהר מכל הטמאות, כמו שכתוב (יחזקאל לו, כה): "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם" - כי "אין יסודין בלא עון" (שבת נה, - ועל-כן ה'מקוה' שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים, הוא מטהר מכל הטמאות ומכל החטאים.

יד.

(ח"א סא, ה)

מי שכבר נשקע בטנפת של המותרות, על-ידי פגם 'אמונת-הכמים' - יש

כי "האדם כלול מרמ"ח אברים ושס"ה גידים, שהם בחינות רמ"ח מצות-עשה ושס"ה מצות לא-תעשה", בידוע (מדרש תהלים לב; זהר וישלח קע); שהיא 'כלליות-התורה'.

נמצא: שה'אדם' הוא ה'תורה'. וכל מה שנתרבין ישראל ביותר - נתרבין ספרים בתורה יותר. ועל-כן באמת בכל דור ודור, נתרבין ספרים יותר, כי נתרבין ישראל ביותר.

ועל-כן מחיב כל אחד להשאיר בנים אחריו - כי הבנים שמניח אחריו, הם בחינת רבוי הספרים של התורה כנ"ל.

כי העקר שיראה להוכיח את בניו שישמרו תורת-השם. ואז כשבניו אחריו מקימין את התורה, וזכה שיצאו ממנו בני-ישראל שמקימין את התורה - זה בחינת רבוי הספרים של התורה.

כי "לא המדרש הוא העקר אלא המעשה" (אבות פ"א, מ"ז). ומי שזוכה לקיים את התורה, מביא הארה גדולה בהתורה, כאלו נכתבה ונתנה היום.

יב.

(לקוטי-הלכות, בשר-בחלב ה, כה)

"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (במדבר יט, יד). דרשו רז"ל: (ברכות סג): "אין התורה מתקימת, אלא במי שממית עצמו עליה".

"פי ימות באהל" - "באהל" דיקא - זה בחינת שממית עצמו ומוסר נפשו, בשביל שיהיה נשאר 'באהל תורה' שהוא אהל הצדיקי-האמת, בבחינת (שמות לג, יא): "ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל".

ומחלוקת ופסק, בגין דשכינתא דאתמר בה (ירמיה כג, כט): "הלוא כה דברי פאש נאם ה'", הנה שרי בפומיהון דישראל, דאיהי אורייתא דבעל-פה, דאיהי 'סלע' ע"ל ס', דאינון שתיין מסכתות, דהכי איהו 'סל' ע' ע"ל ס'.

(תקוני-זהר מד.)

טו.

(ח"א יב, ד)

"צור לבבי" (תהלים עג, כו) - בחינת תורה שבועל-פה, הנקראת 'צור', פמובא בתקונים (תקוני-זהר מד.): **"אלמלא לא הפה משה רבנו עליו השלום את הצור, לא היו צריכין לטרח פליכך בתורה שבועל-פה"** (עיין בפנים).

טז.

(ח"א כ, פל התורה)

דע: שיש נשמה בעולם, שעלידה נתגלה באורי ופרושי התורה, והיא מסבלת ביסורין, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה וכו' (אבות פ"ו מ"ד).

וכל מפרשי התורה מקבלין מ'זאת הנשמה, וכל דבריה פגחלי-אש, כי אי-אפשר לקבל ולשאב מימי התורה, אלא מי שדבריו פגחלי-אש, בבחינת (ירמיה כג, כט): "הלוא כה דברי פאש".

וכשהיא נופלת מבחינת "הלוא כה דברי פאש", ואין דבריה פגחלי-אש, ודבריה נצטננין - אזי נסתלקת, ואזי נסתלק 'באורי-התורה' הנמשכת עלידה; וכל מפרשי-התורה אין יכולין להשיג שום 'באורי-התורה', ונתעורר מריבה על הצדיקים.

כי עקר ה'מחלקת' נעשה על-ידי הסתלקות באורי-התורה, כי ה'באור' הוא תרוץ על קשיות ומריבות.

'מים' שמטהר מזאת הטנפת, בבחינת (יחזקאל לו, כח): "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מפל טמאותיכם ומפל גלוליכם אטהר אתכם". ועל-ידי-זה בא ל'עשה-שלמה'.

"ויבאו וכו' מדבר צן וכו' ותמת שם מרים. ולא היה מים לעדה. וירב העם עם משה. ויפלו על פניהם. קח את המטה והקהל את העדה וכו' ודברתם אל הסלע לעיניהם. שמעו נא המרים. וירם משה את ידו ויק את הסלע במטהו פעמים. יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל, לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם. המה מי מריבה. וישלח משה מלאכים מקדש אל מלך אדום, כה אמר אחיק ישראל, אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו. וירדו אבתינו מצרימה וכו' וירעו לנו מצרים ולאבתינו. ונצעק אל ה' וישמע קולנו, וישלח מלאך ויצאנו ממצרים, והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך. נעברה נא בארצה, לא נעבר בשדה ובכרם, ולא נשתה מי באר, דרך המלך נלך. ויאמר אליו אדום לא תעבר בי, פן בתרב אצא לקראתך. ויאמרו אליו בני ישראל במסלה נעלה, ואם מימיק נשתה וכו' ונתתי מכרם, רק אין דבר פרגלי אעברה. ויאמר לא תעבר."

(במדבר כ, א-ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו-טז-יז-יח-יט-כ)

והאי סלע לא נפיק מינה אלא טפין טפין זעיר שם זעיר שם, וכמה מחלוקות על אלין טפין, ומאן גרים דא, 'המורים', דאתמר בהון: "כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה", ובגין דא: **"שמעו נא המורים"**

ובגיניהו: **"וידך משה את הסלע במטהו פעמים" - דאם לא דמחא בה, לא הוו טרחין ישראל ותנאים ואמוראין באורייתא דבעל-פה דאיהי 'סלע' (מובא הרבה בלקוטי-הלכות).**

אלא אתמר בו: **"ודברתם אל הסלע ונתן מימיו"** בלא טורח, ויהיה מתקיים בהון: **"ולא ילמדו עוד"** (ישעיה ב, ד), והנה נפיק מ'א בלא קשיא

וְזָה בְּחִינַת (במדבר כ, א): "מְדַבֵּר צֶן" -
בְּחִינַת 'דְּבוּר מְצַנֵּן' - שְׁשֵׁם מִתָּה
'מְרִים', בְּחִינַת הַנְּשָׂמָה הַפּוֹבְלַת 'מְרִירוֹת
הַשְּׁעִבּוּד' עַל הַתּוֹרָה. וְאִז נִסְתַּלַּק ה'בְּאֵר',
בְּחִינַת 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה'.

וְאִז: "וַיִּרְבַּ הָעַם עִם מֹשֶׁה" (פסוק ג)
בְּחִינַת ה'מְרִיבָה' שְׁנַתְעוֹרֵר.

וְאִלּוּ 'מְפָרְשֵׁי הַתּוֹרָה', נִקְרְאִים בְּשִׁבְלֵ-
זֶה 'מוֹרִים' - מִחֲמַת שְׁמִקְבָּלִים עַל-
יְדֵי הַנְּשָׂמָה הַנִּלְמָדָה מִכֹּהֵן בְּשֵׁם "מְרִים".

גַּם, הֵם: "מוֹרִים אֶת מוֹרֵיהֶם" (רש"י כ, י)
[הַמוֹרִים מְלַמְּדִין אֶת מְלַמְּדֵיהֶן. בַּמְדַּבֵּר-רַבָּה יט,
ט; תַּנְחוּמָא חֲקַת ט], כְּמֵאמֶר: "וּמִתְלַמְּדֵי יוֹתֵר
מִכֹּהֵן" (תַּעֲנִית ז. מִפּוֹת י). וְזֶה שְׁאֵמֶר לָהֶם
מֹשֶׁה: "שְׁמַעוּ נָא הַמְּרִים" (פסוק י).

וְכִי שְׂרוּצָה לְהַמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה' -
צָרִיךְ מִתְחַלָּה לְהַמְשִׁיךְ לְעַצְמוֹ
דְּבוּרִים חֲמִים כְּגַחְלֵי-אֵשׁ מִלְּבַהֲעֵלְיוֹן,
וְלִשְׁפָךְ שִׂיחוֹ בְּתַפְלָה.

וְנִכְמְרוּ דְחִמֵּי-הַשֵּׁם, וְנִפְתַּח לְבַ-
הָעֵלְיוֹן, וְנִשְׁפַּע מִשֵּׁם דְּבוּרִים,
וְעַל-יְדֵי הַדְּבוּר מִמְשִׁיךְ 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה'
מִשֵּׁם.

וְלֵב' הַנִּלְמָד, הוּא בְּחִינַת 'סֹלֵעַ' שְׁמִשֵּׁם
הַדְּבוּר וְכוּ'. וְסֹלֵעַ, הוּא בְּחִינַת
'צוּר', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים קה, מא): "פֶּתַח צוּר
וַיִּזְוְבוּ מַיִם". וְהוּא בְּחִינַת 'לֵב', בְּחִינַת: "צוּר
לְבָבִי".

וְהַלֵּב' נִכְמַר בְּרַחֲמִים, וּמִשְׁפִּיעַ דְּבוּרִים
חֲמִים, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד): "חֵם
לְבִי בְּקִרְבִי בְּהִגִּי תִבְעַר אֵשׁ דְּבַרְתִּי
בְּלִשׁוֹנִי".

וְלֵב' הַזֶּה - כְּתוּבִים כָּל 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה'
וְכוּ'. וְכִי שְׂרוּצָה לְקַח אִיזָה 'בְּאוּר',
צָרִיךְ לוֹ לְקַח מִהַלֵּב' הַנִּלְמָד, בְּתַפְלָה בְּבִקְשָׁה
כַּנִּלְמָד, לְעוֹרֵר 'לְבַהֲעֵלְיוֹן' לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו
דְּבוּרִים כְּגַחְלֵי-אֵשׁ, כִּי אַחֲרֵי-כֵן "נִפְתַּח הַצּוּר
וַיִּזְוְבוּ מַיִם" (תְּהִלִּים קה, מא), 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה'.

וּכְשֶׁדוֹרֵשׁ בְּרַבִּים, וְקָדַם ה'בְּאוּר' מְקַשֵּׁר
עַצְמוֹ עִם נְשִׁמוֹתֵיהֶם וְשׁוֹפֵךְ
שִׂיחוֹ וְתַפְלָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, בְּוִדְאֵי:
"הֵן אֵל כַּבִּיר לֹא יִמָּאס" (איוב לו, ה). אָבֵל
'תַּפְלַת יְחִיד' אֲפָשֶׁר שְׁמוֹאֲסִין בְּתַפְלָתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (פְּסוּק ח): "וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֵעַ
לְעֵינֵיהֶם" - שְׁתַּפְּלֵתָךְ תִּהְיֶה בְּשָׂעָה
שֶׁהַצּוּר מְקַבְּצִים. וְזֶה (שָׁם): "הִקְהַל אֶת
הָעָם".

וְזֶהוּ הַחֲלוּק לְהַלּוּמָד מִהַסְפָּר, לְהַשׁוּמַע
מִפִּי הַחֲכָם, שְׁבוּדָאֵי נִתְקַשֵּׁר נְשִׁמָּתוֹ
עִם נְשִׁמַת הַחֲכָם בְּשָׂעַת תַּפְּלָתוֹ, וַיֵּשׁ לוֹ חֵלֶק
בְּבְאוּר הַזֶּה, כִּי עַל-יְדֵי הַתַּפְּלָה הַיּוֹצֵאת
מִהַרְבֵּה נְשִׁמוֹת, נִתְוַסַּף קִדְשָׁה לְמַעַלָּה
וּמְעוֹרֶרֶת בְּיוֹתֵר 'לְבַהֲעֵלְיוֹן' וְכוּ'.

גַּם: כָּל אֵלּוּ הָעוֹמְדִים בְּשָׂעַת הַדְּרוּשׁ,
נִכְנָע רַשְׁעָתָם עַל-יְדֵי הַטּוֹב שֶׁבְּחֲכָם
הַדּוֹרֵשׁ, וְנִכְנָעִים ה'אוֹיְבִים', הַיְנוּ: ה'קַלְפוֹת'
הַשׁוֹכְנִים סָבִיב 'לְבַהֲעֵלְיוֹן'.

וְזֶה (פְּסוּק ח): "קַח אֶת מַטֵּךְ וְהִקְהַל אֶת
הָעֵדָה". "מַטֵּה" - זֶה בְּחִינַת
'מְמַשְׁלֵת וְכַח הַצַּדִּיק' שְׁנֹעֵשָׂה עַל-יְדֵי
עֲבוּדָתוֹ, שְׁעַל-יְדוֹ נִכְנָעִים כָּל הָאוֹיְבִים,
שְׁמָהֶם נַעֲשָׂה "מַטֵּה-עֵז" לְהַכְנִיעַ אוֹיְבִים.

וְזֶהוּ (פְּסוּק ו): "וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם" - כְּשֶׁשָּׁמְעוּ
ה'מְרִיבָה', הַבִּינּוּ: שֶׁה'מְרִיבָה' הַתְּחִיל,
מִחֲמַת נְפִילַת 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה' שֶׁהֵם בְּחִינַת

'פְּנִים', 'וְהִדַּרְתָּ פָּנֵי זָקֵן' (ויקרא יט, לב), י"ג תקניני דקנא, י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן וכו'.

וּכְשֶׁמֶתְפַלֵּל קֹדֶם הַדְּרוֹשׁ - צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל בְּתַחֲנוּנִים, וַיִּבְקֹשׁ 'מִתְנַתְּחָנִם' וְלֹא בְּזִכּוֹת עֲצֻמוֹ, אֲהֲ-עַל־פִּי שֶׁעֲכָשׁוּ נִתְעוֹרֵר 'מִטָּה עִזּוֹ' שֶׁל עֲבוּדָתוֹ, אִין זֶה בְּדִי לְהִתְנַאֲוֹת, אֶלְא לְהַכְנִיעַ הָרַע שְׁבַעְדָּה.

וְזֶהוּ טָעוֹת שִׁטְעָה מִשָּׁה: שֶׁהַקְּדוֹשׁ- בְּרוּךְ-הוּא אָמַר לוֹ (פְּסוּק ח): "קַח אֶת הַמִּטָּה וְהַקְּהָל אֶת הָעֵדָה וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם" - שִׁיקַח מִמְּשַׁלֵּת עִזּוֹ שִׁישׁ לוֹ מִמְּצוֹוֹת וּמִמַּעֲשִׂים טוֹבִים שְׁלוֹ.

"וְהַקְּהָל אֶת הָעֵדָה" - בִּי בְּשַׁעַת הַקְּהָלִי שִׁישׁ בָּהֶם גַּם רָעִים, צָרִיךְ מִטָּה- עַז בְּדִי לְהַכְנִיעַ רַשְׁעָתָם.

וְאַחֲרֵי-כֵן: "וְדַבַּרְתָּ אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם", "אִין דְּבוּר אֶלְא נִחַת" (שְׁבַת סג. זֶהר תְּצֵא רַעַט:), שִׁישְׁפַּךְ שִׁיחוֹ בְּדָל וּכְרָשׁ.

"אֶל הַסֹּלֶעַ" - הִינּוּ לְבִי-הַעֲלִיזוּן. "לְעֵינֵיהֶם" דִּיקָא - שִׁיחֵיהִי הַקְּהָל בְּשַׁעַת מַעֲשָׂה, בְּדִי שִׁיקֶשֶׁר אֶת עֲצֻמוֹ עִם נִשְׁמָתָם.

וְהוּא לֹא כֵן עָשָׂה: שֶׁזָּכַר טוֹבוֹ וְצַדִּיקָתוֹ בְּשַׁעַת תְּפִלָּתוֹ - שֶׁלֹּא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַ'מִּטָּה' בְּשִׁבִיל הַקְּהָלִי, אֶלְא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַ'מִּטָּה' בְּשַׁעַת תְּפִלָּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (פְּסוּק יא): "וַיִּרְם מֹשֶׁה אֶת יָדָיו". "יָדָיו" - זֶה תְּפִלָּתוֹ, בְּכֹמוֹ שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֶמּוֹנָה".

תְּרַגְמוֹ: "פְּרִישׁוֹן בְּצִלוֹ" - שֶׁהָרִים אֶת תְּפִלָּתוֹ, וְלֹא קָשַׁר עֲצֻמוֹ עִם הַקְּהָל.

"וַיִּךְ אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמִטָּהוּ פְּעָמִים". "הִכָּה צוּר וַיִּזְבּוּ מַיִם" (תְּהִלִּים עח, כ) - שֶׁהִכָּה לְבִי-הַעֲלִיזוֹן, כְּמוֹ שֶׁלּוֹקֶחֶין אֵיזָה דְּבַר בְּכַח וּבְאַנָּס - כִּי בָּא בְּכַח מַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים.

וְזֶהוּ: "הִכָּאת הַסֹּלֶעַ פְּעָמִים".

'הִכָּאת אַחַת' - שֶׁלְּקַח 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה' בְּכַח וּבְאַנָּס, וְלֹא בִקֵּשׁ 'מִתְנַתְּחָנִם' חָנָם.

וְ'הִכָּאת אַחַת' - כִּי "מִי שֶׁדוּחַק אֶת הַשָּׁעָה, שָׁעָה דוּחַקְתּוֹ" (בְּרֻכּוֹת סד. ערוּבִין יג:), וְנִסְתַּלַּק קֹדֶם זְמָנוֹ.

וְהַ'שְׁכִּינָה' שֶׁהִיא הַ'לֵּב' הַנִּלְוֵל, מְיַלְלֵת וּבוֹכָה עָלָיו. וְזֶה: "פְּעָמִים" - כִּי מֵתוֹ מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו עַל-יְדֵי הַפָּאָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בַּמִּדְבָּר יב-יג): "הִמָּה מִי מְרִיבָה" וְכוּ'. [עַן לֹא הָאֲמִנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי וְגו', לְכֵן לֹא תִבְיֵאוּ אֶת הַקְּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִתְּנִי לָהֶם. הַמָּה מִי מְרִיבָה וְגו'.]

וְזֶהוּ: "יַעַן לֹא הָאֲמַנְתֶּם בִּי" - שֶׁהָרִים תְּפִלָּתוֹ מִתְּפִלַּת הַקְּהָל, שֶׁלֹּא קָשַׁר אֶת-עֲצֻמוֹ עִם הַקְּהָל. וְהַ'תְּפִלָּה' הִיא 'אֶמּוֹנָה', כְּמוֹ "וַיְהִי יָדָיו אֶמּוֹנָה".

"לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". "לְהַקְדִּישֵׁנִי" דִּיקָא - כִּי עַל-יְדֵי הַ'תְּפִלָּה' שֶׁל רַבִּים, נִתְקַדֵּשׁ הַשֵּׁם- יְתִבְרַךְ.

"לְכֵן לֹא תִבְיֵאוּ וְכוּ' אֶל הָאָרֶץ" - רָמַז עַל הַסְתַּלְקוֹתוֹ - כִּי הַקְּדָשָׁה גַם-כֵּן נִתּוּסַף לְמַעַלָּה בְּשַׁעַת פְּטִירַת הַצַּדִּיק וְכוּ'.

ובזכות התורה שממשיכין, זוכין
 לארץ ישראל וכו' - שהיא
 "אחת משלשה דברים שבאים על ידי
 יסורין" (ברכות ה.), ועקר היסורים, הם
 המונעים הרשעים "מוציאי דבת הארץ"
 (במדבר יד, לו).

וצריך להכניע מתחלה אלו הרשעים
 ולענש אותם בחרבא וקטלא, ועל-
 ידיה יכולין לילך לארץ ישראל. וכח זה
 לענש את הרשעים, אי אפשר אלא
 בשמקבלין הכח הזה מאדום וכו'.

וכחות הרוחניות הנבראים מאותיות
 התורה שחדש, הן 'מלאכים'
 ממש, ומקבלין כח מאדום כדי לענש
 הרשעים בחרבא וקטלא. והן 'נבראים' -
 בבחינת (תהלים סח, יב): "ה' יתן אמר
 המבשרות צבא רב". והן מענישין את
 הרשעים וכו'.

ואלו הכחות, המלאכים - הן לפי
 'התחדשות התורה', לפי הקדשה
 שנתוסף למעלה וכו'.

ולפעמים: הקדשה כל כך מעטת, עד
 שהמלאכים הם מעוטי כח,
 שאין כח בידם אלא להכניע את הרשעים
 בלבד ולהביא "מרו בלבנם" (ויקרא כו, לו), אבל
 לא לענש אותם בחרבא להעביר אותם.

ולפעמים: גם להכניע אותם בלבד אין
 כח למלאכים האלו וכו',
 מחמת מעוט הקדשה, ואין להם אלא הכח:
 לעורר כח האמות על הרשעים ה"מוציאי
 דבת הארץ" וכו'.

כמו עכשו בגלות, שאין לנו כח לענש
 בעצמנו את הרשעים, אלא בדיניהם,

בבחינת (חבקוק א, ד): "רשע מכתיר את
 הצדיק, על כן יצא משפט מעקל" -
 שהצדיק מוציא ה'משפט דקדשה' מבין
 הקלפות, ויוצא המשפט מעקולו.

ולפעמים: אין להם כח אלא להשתיק
 אותם בלבד, שלא לדבר סרה
 בפנינו, כדי שלא יפגשו דבריהם באזני המון-
 עם.

ולפעמים: גם זה הכח אין להם וכו'.

וזהו (מן פסוק יד ולהלן): "וישלח
 משה מלאכים אל מלך אדום".

"מלאכים" הנ"ל, "מלך אדום" הנ"ל.

"כח" אמר אחיה ישראל - הינו
 ה'מלאכים' האלו, נתהוו מ'מאמדות
 טהורות' של ישראל הנ"ל, בבחינת "יתן
 אמר המבשרות צבא רב".

"אתה ידעת את התלאה אשר מצאתנו,
 וירדו אבותינו מצרים". "אתה
 ידעת" דיקא - פי כל הענשים על-ידו,
 ובפרט "גלות מצרים, שהיה על פגם-
 הברית" (שערי הכניות, פסח א), ועל 'פגם-
 הברית', 'חרב' בא וכו'.

"וירעו לנו המצרים ונצעק אל ה'
 אלקינו וישלח מלאך" - "זה

משה" (ויקרא רבה א, א; במדבר רבה טז, א; ועוד).

"ויוציאנו" - פי 'פגם הברית' הוא 'פגם-
 הדעת' וכו', וה'קול' מעורר
 ה'דעת', בבחינת: "הקול מעורר הפונה"
 (ירושלמי, ברכות תחלת פ"ד; רא"ש, ברכות פ"ג, מ;
 תלמידירבנו יונה, ברכות טז; שלחן ערוך, ארבעה חיים סא,
 א; של"ה הקדוש, שערי האותיות, קדשה).

ובשביל־זה: "ונצעק" וכו' וישמע את קולנו", והקול מעורר הדעת. "וישלח מלאך" - "זה משה", בחינת דעת'. ועל־ידי התגלות־הדעת' פתקונו, אז: "ויציאנו" וכו'.

ובשביל־זה: אומרים ה'הגדה' ב'קול־רם' - פי ה'גאלה' היתה על־ידי 'קול', בבחינת (דברים כו, ז): "וישמע את קולנו". ובשביל־זה: נקראת בשם 'הגדה' - להורות על 'תקוני־הברית', בבחינת (דברים ד, יג): "ויגד לכם את בריתו".

"אעברה נא בארצך" - שרצו לילך לארץ־ישראל דרך פחות של אדום, לקבל ממנו פח לענש את הרשעים בחרבא וקטלא, כדי שיוכלו לילך "בדרך המלך", "מלכו של עולם" (תרגום יונתן), ולא בשביל 'תענוגי העולם־הזה'.

וזה: "לא נלך בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר" - זה בחינת 'תענוגי העולם־הזה'. כל זה אין רצוננו, אלא: "דרך המלך נלך" - כדי שלא ימנעו אותנו הרשעים מלילך "בדרך מלכו של עולם".

"ויאמר אליו אדום לא תעבר בי, פן בחרב יצא לקראתך" - כל זאת מחמת 'מעוט פח הקדשה' כנ"ל.

וזהו: "ואנחנו בקדש עיר קצה גבולך" - הינו: מחמת שהקדשה במדרגה פחותה, שהיא נוגעת בגבול הטמאה.

ובשביל־זה: "ויאמר לא תעבר בי" וכו', פי "מי שהוא במדרגה תחתונה, אין להתגרות ברשעים" (ברכות ז, דעיד).

"ויאמרו אליו במסלה נעלה" - בחינת 'מסלות בלבבם' (תהלים פד, ו), להביא "מרוך בלבבם" (ויקרא כו, לו).

"ואם מימיה נשתה". "מימיה" - זה 'משפט', בבחינת (עמוס ה, כד): "ויגל בפנים משפט". פי לפעמים צריך לכך הרשעים במשפטיהם.

"ונתתי מכרם", תרגומו: "דמיהון" - הינו: השחד שמקבלין, כדי להוציא 'משפט' מן ה'עקול' ברצונם.

"רק אין דבר ברגלי אעברה" - אני רוצה לילך ולעבר בכחה, כדי להשתיק את הרשעים, כדי שלא יפנסו 'דבריהם' 'ברגלי', הינו: 'המונעים' המכניס בשם 'רגליו', כמו (שמות יא, ח): "וכל העם אשר ברגלך".

"ויאמר לא תעבר" - וכל־זה הוא מחמת 'מעוט הקדשה' כנ"ל - פי צריך לשפך תפלתו קדם התורה, ולקשר עצמו עם הנפשות השומעים, ועל־ידי־זה נתוסף קדשה יתרה וכו'. ונתרבה הארת התורה, ונתרבו פחות המלאכים. ולפי פחות המלאכים, יכול לענש הרשעים.

וזה פרוש (פרקא תליתאה דספרא דצניעותא, והוא בזהר תרומה קעז): "תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדקנא" - הינו: לזמן היושב בישיבה לדרש, נמסר לו תשעה בחינות הנ"ל:

- [א] "קח את המטה". [ב] "והקהל את העדה", להכניע רעתם. [ג] "ודברתם אל הפלע", בתחנונים. [ד] "לעיניהם", שיקשר עמם. [ה] להמשיך דבורי־אש. [ו] להמשיך תורה. [ז] בריאת

המלאכים. [ח] לקבל פח מאדום להכניע
השונאים. [ט] לבוא לארץ ישראל.

ואלו תקונין דאתמסר לזקן הדורש: "כל
מה דאתטמר ולא אתגליא" - רמז
על נשמת בחינת מרים' שנסתלק.

"אשתבח" - פרוש: אשתבח עכשו' על-
ידי זקן הזה כל מה שהיה
משתבח, על-ידי נשמה שנסתלק.

ועכשו מסדר והולך תשעה תקונין.

(א) "תקונא קדמאה: נימין על
נימין, מקמי פתחי דאדנין, עד רישא
דפמא".

"נימין" - בחינת שערות, בחינת (תהלים
פז, ב): "שערי ציון", בחינת:
"מטה עזך ישלח מציון", כנ"ל.

"מקמי פתחי דאדנין" - הינו: קדם
ששמעו אם יכולין לקבל.

"עד רישא דפמא" - פתחו פיהם ואמרו
נעשה. וזהו (כתבות קיב): "דקדמי
פמיכו לאדניכו".

(ב) "תקונא תנינא: מרישא האי לרישא
אחרא" - הינו: להכניע רעתם כנ"ל,
ובזה מוציא אותם מתחת רשות דסטרא-
אחרא, ומכניס אותם תחת רשות הקדשה.
וזהו: "מרישא האי לרישא אחרא".

(ג) "תקונא תליתאה: אשתבח מתחות
תרין נקבין, ארחא מליא דלא
אתחזיא" - הינו: בחינת חטם, בחינת:
"ודברתם אל הפלע" כנ"ל, בחינת (ישעיה
מח, ט): "ותהלתי אחטם לך".

"ארחא מליא" - "כי אין מחסור ליראיו"
(תהלים לד, י), וזהו: "מליא".

ו'יראה' היא בחינת תפלה, בחינת (משלי
לא, ל): "יראת ה' היא תהלה",
בחינת חטם, בחינת (ישעיה יא, ג): "והריחו
ביראת ה'".

"דלא אתחזיא" - כי צריך להקטין את-
עצמו, ולא יתלה בזכותו כנ"ל,
בבחינת (משלי כה, ו): "אל תתהדר לפני מלך".

(ד) "תקונא רביעאה: עלעין אתחפין
מהאי גיסא ומהאי גיסא" - הינו:
בחינת התקשרות עם נשמותיהם, והם
מחפין אותו מכל צד.

(ה) "תקונא חמישאה: אתחזין תרין
תפוחין סומקין פורדא".

"תפוחין" - זה בחינת "מפתחי הלב"
(ברכות סא.) שנפתחים, שנכמר
רחמי לב-העליון ונשפע דבורים חמים,
דבורי אש, בחינת "סומקא פורדא", כנ"ל.

(ו) "תקונא שתיתאה: בחד חוטא תליין
אכמין תקיפין עד חדווי" - זה בחינת
המשכת-התורה כנ"ל, שהם בחינת (שיר-
השירים ה, יא): "תלתלים שחרות בעורב",
שהם "תלי תלים של הלכות" (ערובין כא:),
הנמשכים "עד חדווי, עד מעוי", בבחינת
(תהלים מ, ט): "ותורתך בתוך מעי".

"ותלין בחד חוטא" - בבחינת (שם ג, ג):
"וסביבו נשערה מאד",
"שהקדוש-ברוך-הוא מדקדק עם צדיקים
כחוט" (במות קכא); וכשפוגמים כחוט-
השערה, אזי אין פח בידם להמשיך אלו
ה'הלכות הנ"ל.

יז.

(חיי-מוהר"ן פג)

מה שספר תחלת קוץ תקס"ד. ענה ואמר:
אספר לכם מה שראיתי, ותספרו
לבניכם:

אחד היה שוכב על הארץ, וסביבו היו
יושבים עגול. וסביב העגול עוד
עגול, וסביב העגול עוד עגול, וכן עוד כמה
עגולים. וסביבם היו יושבים עוד כמה
אנשים בלי סדר.

ואתו שהיה יושב באמצע (כלומר: שהיה
יושב מטה על צדו), היה עושה
בשפתיו, וכלם סביבו היו עושים
בשפתותיהם אחריו.

ואחר-כך ראיתי: והנה איננו (אותו האמצעי!)
- וכלם היושבים סביבו
הפסיקו לעשות בשפתותיהם! - ושאלתי:
"מה זה?!" - השיבו לי: "שנתקרו ונגוע
ופסק מלדבר!" - והפסיקו מלדבר!

ואחר-כך התחילו כלם לרוץ! - ורצתי
אחריהם! - וראיתי מרחוק שני
"פאלאצן" [ארמונות], הינו: 'בנינים נאים יפים
מאד'. ושם היו יושבים שני שררות'.

והם רצו לשם לה' שררות, והתחילו לטען
עמהם: "למה התעיתם אותנו?!" -
ורצו להורגם! - וברחו ה' שררות' לחוץ! -
וראיתם, והוטב בעיני מאד מהות שלחם! -
ורצתי אחריהם. וראיתי מרחוק, 'אהל יפה'.

וצעקו משם לה' שררות: "חזרו
לאחוריהם, ובקשתם כל הזכיות
שיש לכם ונטלתם בידיכם. ותלכו להנר
התלוי שם, ושם תפעלו כל מה שתמצאו!"

וחזרו לאחוריהם, וקבלו הזכיות שלחם.
והיו שם חבילות זכיות! - ורצו

(ז) "תקוּנָא שביעָאָה: שפּוֹן סוּמָקָא
פוּרְדָּא אַתְפּוֹנוֹן" - הינו 'בריאת
מלאכים' בנ"ל, בבחינת (תהלים לג, ו): "וברוח
פיו כל צבאם".

"סמקא פּוּרְדָּא" - בבחינת (שם קד, ד):
"משרתיו אש להט".

(ח) "תקוּנָא תמינאי: זעירין נחתין
בגרוּנָא ומחפין קדלא" - הינו: לקבל
פח מאדום, להכניע אויבים הפונים ערף.

"זעירין" - זה בחינת 'פח אדום', בחינת
(ירמיה מט, טז; עובדיה א, ב): "קטן
נתתיך בגוים".

"נחתין בגרוּנָא" - בחינת 'חרב הנ"ל',
בחינת (תהלים קמט, ו): "רוּמָמוֹת אֵל
בגרוּנָם וְחָרֵב פּיפּוֹת".

(ט) "תקוּנָא תשיעָאָה: רברבין וזעירין
נחתין בשקולא" - הינו: בחינת 'ארץ-
ישראל שנהלקה לשבטים', שהם בחינת
(תהלים קד, כח): "חיות קטנות עם גדלות".

"באלין אשתכח גבר תקיף" - הינו:
כשבא לבחינת 'ארץ-ישראל',
אזי נקרא: "גבר תקיף".

כי קדם שבא לבחינת 'ארץ-ישראל' -
אזי: "אל יתהלל הגר במפתח" (מלכים-א
כ, יא). אבל אחר-כך בשנוצח - אז נקרא:
"איש מלחמה" (שמות טו, ג).

גם קדם שאמר התורה הזאת, ספר איזה
זמן מקדם, מעשה נוראה שראה
במקום שראה, בהקיץ או בחלום, ואמר:
שהתורה ט' תקונין הנ"ל, היא פרוש על
המראה הנוראה הזאת שספר.

לְהַנִּיר! וְרָצַתִּי אַחֲרֵיהֶם, וְרָאִיתִי גַר דְּלוּק תָּלוּי בְּאוֹיֵר! וּבָאוּ הַשְּׂרָרוֹת, וְהַשְּׁלִיכוּ הַזְּכִיּוֹת אֶל הַנֵּר, וְנִפְלוּ מֵהֵנָּה נִיצוּצוֹת לְתוֹךְ פִּיהֶם. וְהַחֲזִיר עֲצָמוֹ הַנֵּר, וְנִעְשָׂה מִהַנֵּר 'נֶהָר', וְשָׁתוּ כֻלָּם מִהַנֶּהָר.

וְנִעְשׂוּ 'בְּרִיּוֹת' בְּקֶרֶבָם. וּכְשֶׁפָּתְחוּ לְדַבֵּר, יֵצְאוּ מֵהֶם הַ'בְּרִיּוֹת'. וְרָאִיתִים רָצִים וְשָׁבִים. וְאִינָם 'מִיֵּן אָדָם', וְלֹא 'מִיֵּן חַיָּה', רַק 'בְּרִיּוֹת'.

וְאַחֲרֵיכֶן הִתְיַעֲצוּ לַחֲזֹר לְמִקְוָמָם. וְאָמְרוּ: "אֵיךְ נוּכַל לַחֲזֹר לְמִקְוָמֵנוּ"?! - עָנָה אֶחָד: "נִשְׁלַח לְהֶאָחָד הָעוֹמֵד שָׁם וְאֹחֲזֵי הָרֵב מִשָּׁמַיִם לְאַרְצֵךְ"! - וְאָמְרוּ: "אֵת מִי נִשְׁלַח"?! - וְהִתְיַעֲצוּ: "לְשַׁלַּח לְהַבְּרִיּוֹת"! - וְהִלְכוּ הַ'בְּרִיּוֹת' לְשָׁם, וְרָצַתִּי אַחֲרֵיהֶם!

וְרָאִיתִי אוֹתוֹ: 'מְאִים', עוֹמֵד מִשָּׁמַיִם לְאַרְצֵךְ, וְחָרְבוּ בְּיָדוֹ מִשָּׁמַיִם לְאַרְצֵךְ, וְלָהּ כַּמָּה פִּיּוֹת! - הִינֵנוּ: פֶּה אֶחָד, הִינֵנוּ חֵד (שְׁקוֹרֵינוּ: "שְׂאֲרָף") לְמִיתָה. וּפֶה אֶחָד עַל עֲנִיּוֹת. וּפֶה אֶחָד עַל חֲלָשׁוֹת. וְכֵן כַּמָּה פִּיּוֹת עַל שְׂאֵר עוֹנְשִׁים.

וְהִתְחִילוּ לְבַקֵּשׁ: "שִׂיזָה זְמַן רַב הִיוּ לָנוּ יְסוּרִים מִמֶּךָ, עֲתָה הִיָּה לָנוּ לְעֶזֶר וְהִבֵּא אוֹתֵנוּ אֶל מְקוֹמֵנוּ"! - וְאָמַר: "אִינִי יוֹכֵל לְעֶזֶר אֶתְכֶם!"

וּבִקְשׁוּ: "תֵּן לָנוּ הַפֶּה שֶׁל מִיתָה, וְנִהְרַג אוֹתָם"! - וְלֹא רָצָה. וּבִקְשׁוּ: "פֶּה אַחֵר"! - וְלֹא רָצָה לְתֵּן לָהֶם שׁוֹם 'פֶּה' (הִינֵנוּ: 'שְׂאֲרָף')! - וְחָזְרוּ.

בְּתוֹךְ-כֶּן בָּא פְּקוּדָה: "לְהַרְג אֶת הַשְּׂרָרוֹת"! - וְהִסִּירוּ אֶת רֵאשֵׁם.

בְּתוֹךְ-כֶּן חָזַר הַמַּעֲשֶׂה כְּשֶׁהָיָה: שֶׁהָיָה אֶחָד שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ כַּנֵּל וּסְבִיבוֹ עֲגוּלִים וְכוּ', וְרָצוּ לְהַשְּׂרָרוֹת וְכוּ' הַכֹּל כַּנֵּל. רַק עֲתָה רָאִיתִי: שֶׁהַשְּׂרָרוֹת לֹא הִשְׁלִיכוּ הַזְּכִיּוֹת אֶל הַנֵּר, רַק לָקְחוּ הַזְּכִיּוֹת, וְהִלְכוּ לְהַנֵּר, וְשָׁבְרוּ אֶת לִבָּם, וְהִתְחִילוּ לְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים לְפָנֵי הַנֵּר.

וְנִפְלוּ נִיצוּצוֹת מֵהֵנָּה לְתוֹךְ פִּיהֶם, וּבִקְשׁוּ בְּתַחֲנוּנִים עוֹד. וְנִעְשָׂה מִהַנֵּר 'נֶהָר' וְכוּ', וְנִעְשׂוּ הַ'בְּרִיּוֹת' כַּנֵּל. וְאָמְרוּ לִי: "שְׂאֵלוּ יַחֲיוּ"! כִּי הָרֵאשׁוֹנִים נִתְחַיְבוּ הַרְיָגָה, עַל שֶׁהִשְׁלִיכוּ הַזְּכִיּוֹת לְהַנֵּר, וְלֹא בִקְשׁוּ בְּתַחֲנוּנִים כִּמּוֹ אֵלוֹ.

וְלֹא יָדַעְתִּי מַה זֶה. וְאָמְרוּ לִי: "לֵךְ אֶל הַחֶדֶר הַזֶּה, וְיֹאמְרוּ לְךָ פְּרוּשׁ עַל זֶה"! - וְהִלְכְּתִי לְשָׁם, וְהָיָה יוֹשֵׁב שָׁם זָקֵן אֶחָד, וְשָׂאֲלֵתִיו עַל זֶה. וְתַפֵּס זָקֵנוּ בְּיָדוֹ, וְאָמַר לִי: "הֲרִי זָקֵנִי הוּא פְּרוּשׁ עַל הַמַּעֲשֶׂה!"

וְשָׂאֲלֵתִיו: "אִינִי יוֹדֵעַ עֲדִיךְ"! - וְאָמַר לִי: "לֵךְ אֶל הַחֶדֶר הַזֶּה, וְשָׁם תִּמְצָא פְּרוּשׁ!"

וְהִלְכְּתִי לְשָׁם, וְרָאִיתִי הַחֶדֶר אֲרוֹךְ וְרָחֵב עַד אֵין קֶץ, וְכֹל מְלֵא כְּתָבִים, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁפָּתַחְתִּי, רָאִיתִי פְּרוּשׁ עַל הַמַּעֲשֶׂה.

כֹּל-זֶה שָׁמַעְתִּי מִפִּי-הַקְּדוֹשׁ פֶּה אֶל פֶּה. וְאָמַר: שְׁכַל הַתּוֹרוֹת שֶׁהוּא אוֹמֵר יֵשׁ בָּהֶם רְמָזִים מִהַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה. וְהַתּוֹרָה הַמִּתְחַלֶּת "תִּשְׁעָה תְּקוּנֵיךְ" (ח"א כ), הוּא כֹּל פְּרוּשׁ עַל זֶה הַמַּעֲשֶׂה. וְהַמְשַׁכֵּל יִבִּין שָׁם כַּמָּה רְמָזִים נִפְלְאִים (עַל תּוֹרָה ח"א כ הַנֵּל) מִזֵּאת הַמַּעֲשֶׂה.

עֵינַי־שָׁם מה שכתוב שם: **"שִׁנַּפְתַּח הַלֵּב,**
בְּבַחֲיִנַת (תהלים קח, מא): **"פָּתַח**
צוּר וַיִּזְוֹבוּ מַיִם" - בחינות 'נהרות' הנ"ל.

וְהִבֵּן־שָׁם כל התורה היטב, ותזכה להבין
 איזה רמזים בעלמא, בזאת
 המראה הנוראה הנ"ל.

זה שהיה שוכב על הארץ, ואחר־כך ראה
 והנה איננו, והשיבו לו: **"שִׁנַּתְקָרַר**
וַנִּגְוַע' וְכוּ' - זה בחינת: ה'נשמה' המבאר
 בהתורה הנ"ל, שהיא מסבלת ב'סורין' פת
 במלח תאכל" וכו' (אבות פ"ו מ"ד), עין־שם.
 ואפשר מרמז על מה שנאמר שם במשנה,
 אחר: **"פת במלח תאכל" וכו' - "ועל הארץ**
תישן".

וְאֶפְשָׁר לזה מרמז מה שכתוב לעיל:
"שְׁהִיָּה שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ, וְסַבִּיבוֹת
הַנַּ"ל בְּמַה עֲגוּלִים וְכַמָּה בְּלֵי סֵדֶר" - כי כלם
 מקבלים מהנשמה הנ"ל, כי כל 'באורי'
 התורה נמשך על־יָדָה.

וְאֶפְשָׁר זהו שמרמז: **"שְׁהִיּוּ עוֹשִׂים**
בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם" - הינו: שהיו
 מגלים 'באורי־התורה' הנ"ל, ועל־כֵּן
 כשנתקרה ונגוע האמצעי הנ"ל שהוא מרמז
 להנשמה הנ"ל, הפסיקו כלם לעשות
 בשפתותיהם ולדבר - כי כש'הנשמה' הזאת
 נצטננת, שהוא בחינת 'הסתלקות' שלה, אזי
 אין פח להמשיך 'באורי־התורה', כמבאר
 במאמר הנ"ל, עין־שם היטב.

וְדוֹק מאד בעיון גדול במעשה הנ"ל,
 ובהתורה הנ"ל, ותזכה להבין עוד
 כמה רמזים נוראים.

וזוה **"שרצו לה'שררות' והתחילו לטען**
עמָהם" - הינו: ענין 'מריבה וקטטה' -

זה בחינת 'מחלקת' שנעשה על הצדיקים
 על־ידי 'הסתלקות באורי־התורה'.

וְאֶפְשָׁר: ש'ה'שררות' מרמזים על (במדבר
 כ, יב"ג): **"מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן**
שִׁנַּסְתֶּלְקוּ בְּשִׁבִיל מִי מְרִיבָה", על שטעו
 הטעות המבאר שם בהתורה הנ"ל, שלא
 בקשו בתחנונים, והבן היטב.

וְעַנִּין ה'נר': שנפלו ניצוצות לתוך פיהם,
 וחזר ה'נר' ונעשה 'נהר' וכו' כנ"ל -
 זה בחינת דבורים חמים שממשיכים מ'לב־
 העליון, על־ידי שנכמרו רחמי השם יתברך
 עליו, ונפתח 'לב־העליון', ונשפע מ'לב־
 העליון' דבורים, ועל־ידי־זוה ממשיך 'באורי־
 התורה' גם־כֵּן משם, בבחינת: **"פתח צוּר**
וַיִּזְוֹבוּ מַיִם" וכו', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב שָׁם.

וזוה בחינת: מה שחזר ה'נר' ונעשה 'נהר' -
 כי **"הנר מרמז על הלב, שהוא נר**
דלוק" (דניאל ז, ט), כפידוע (תקוני־זהר ע:).

וּבַתְחִלָּה נָפְלוּ נִיצוּצוֹת מִשָּׁם לְתוֹךְ פִּיהֶם
 - זה בחינת דבורים חמים
 שנמשך מהלב, שנקרא בהמעשה הנ"ל "נר"
 כנ"ל.

וְאַחֲר־כֵּן זה ה'נר' בעצמו נחזר ונעשה
 'נהר' - זה בחינת 'באורי־
 התורה' שנמשך גם־כֵּן מה'לב' הנ"ל, שהוא
 בחינת 'נר' כנ"ל, בבחינת: **"פתח צוּר וַיִּזְוֹבוּ**
מַיִם" כְּנ"ל.

וּמַה שְׁהִשְׁלִיכוּ הַזְּבִיּוֹת - הינו: שהזכירו
 הזביות והמעשים טובים שלהם,
 והשתמשו ב'מטה־עז' בשביל 'המשכת־
 התורה'. וזהו הטעות שטעו, כמבאר שם
 עין־שם.

וְהִבְרִיּוֹת שִׁנַּעֲשׂוּ בְּקִרְבָּם, וְאַחֲר־כֵּן
כְּשִׁפְתָּחוּ פִּיהֶם יָצְאוּ - זה

בְּחִינַת 'פְּחוּת הַרוּחָנִיּוֹת', שֶׁהֵן ה'מְלָאכִים' שֶׁנִּבְרָאִים מ'אוֹתֵי־הַתּוֹרָה' שֶׁמְחַדְּשִׁין, וְהֵם מְקַבְּלִים כַּח מְאֹדוּם - שֶׁהוּא בְּחִינַת: זֶה שְׂאוּחֵז הַחֶרֶב בְּיָדוֹ הַמְּבַאֵר בְּהַמְעֵשָׂה - כִּי הוּא מְמַנֶּה עַל הַחֶרֶב, וְהוּא מְמַנֶּה עַל כָּל הָעוֹנְשִׁים לְעֹנֵשׂ אֶת הָרָשָׁעִים.

וְזֶה בְּחִינַת כַּמָּה מִיָּנִי פִּיּוֹת וְהוֹדוּדִין שִׁישׁ לְחַרְבוֹ - כִּי לְפַעְמִים צָרִיכִין לְעֹנֵשׂ הָרָשָׁעִים בְּחַרְבָּא וּבְקַטְלָא, וּלְפַעְמִים בְּעוֹנְשִׁים אַחֲרִים, כַּמְּבַאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד.

וּמַחְמַת הַפָּנִים וְהַטְּעוֹת הַנִּלְכָּד, לֹא רָצָה לְתֵן לָהֶם שׁוּם 'פָּה' ו'יָחַד' ('שְׂאֲרָף') מִהַחֶרֶב - כִּי לֹא רָצָה לְתֵן לָהֶם שׁוּם כַּח, בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ, יח): "וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר בִּי" וְכוּ, עֵינֵי־שָׁם הֵיטֵב - כִּי צָרִיכִין לְשַׁבֵּר הַלֵּב דוֹקָא, וּלְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים.

וַאֲהֵ־עַל־פִּי שְׁלוֹקָחִין בְּיָדָם הַזִּכְיֹת, הֵינּוּ: ה'מְטַהֲעֵז' - הוּא בְּשִׁבִיל עֲנִין אַחַר, לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבַעֲדָה. אָבֵל 'הַמְּשַׁכֵּת־הַתּוֹרָה', צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים.

וְזֶה "שֶׁבַקְשׁוּ פֶּה" (הֵינּוּ: "שְׂאֲרָף") שֶׁל מִיתָה, וְלֹא רָצָה לְתֵן, וּבְקִשׁוֹ 'פָּה אַחֲר', וְלֹא רָצָה גַם־כֵּן - כִּי רָצוּ לְעֹנֵשׂ אוֹתָם בְּחַרְבָּא וּקַטְלָא, וְלֹא רָצָה לְתֵן לָהֶם זֶה הַכַּח.

"וּבְקִשׁוּ עַל־כָּל־פָּנִים עֹנֵשׂ אַחֲר לְעֹנֵשׂ אֶת הָרָשָׁעִים, וְלֹא רָצָה לְתֵן לָהֶם כָּל־ל" - הַכָּל מַחְמַת ה'טְּעוֹת' הַנִּלְכָּד.

וְזֶה שֶׁבַקְשׁוּ: "שִׁיתֵן לָהֶם כַּח, כִּי שִׁיּוּכְלוּ לְחַזֵּר" - זֶה מְרַמֵּז: שֶׁיִּבֹּאוּ לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל - כִּי הֵם צָרִיכִין לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אִיזָה כַּח לְעֹנֵשׂ הָרָשָׁעִים כִּי לְבֹא לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל. וְהֵבֵן הֵיטֵב.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ לָזֶה שֶׁהַחֶרֶב בְּיָדוֹ: "שִׁזָּה זְמַן רַב הָיָה לָהֶם יְסוּרִים מִמֶּנּוּ" - זֶה בְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ לְאֹדוּם (בַּמִּדְבָּר כ, יד): "אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצַאֲתָנוּ". "אַתָּה" דִּיקָא - כִּי כָּל הָעוֹנְשִׁים עַל־יָדוֹ, עֵינֵי־שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד.

וְזֶה שֶׁאָמַר הַזְּקֵן: "שִׁזְקֵנוּ" הוּא פְּרוּשׁ עַל הַמְעֵשָׂה" - כִּי כָּל הַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד, מְרַמֵּז בְּבְחִינַת 'זְקֵן', בְּ"תְשֻׁעָה תְּקוּנִין יִקְרִיין דְּאֶתְמַסְרוּ לְדִקְנָא" עֵינֵי־שָׁם.

וְעַל־כֵּן אַחֲרֵיכֵן פִּשְׁחֹזֵר וְנַעֲשָׂה מַעֲשָׂה הַנִּלְכָּד: שֶׁהָיָה אֶחָד שׁוֹכֵב עַל הָאָרֶץ וְכוּ' כַּנִּלְכָּד, אִזְ נִשְׁמְרוּ ה'שְׁרֹרוֹת', וְלֹא הִשְׁלִיכוּ הַזִּכְיֹת אֶל הַנֵּר, רַק לָקְחוּ הַזִּכְיֹת, וְהִלְכוּ לְהַנֵּר, וְשִׁבְרוּ אֶת לֶבֶם, וְהַתְּחִילוּ לְבַקֵּשׁ בְּתַחֲנוּנִים. וְאָמְרוּ: "שֶׂאֱלוּ יִחִיו!" - כִּי הָרֵאשׁוֹנִים נִתְחַיְבוּ הַרִיגָה עַל שֶׁהִשְׁלִיכוּ הַזִּכְיֹת לְהַנֵּר, וְלֹא בְּקִשׁוֹ בְּתַחֲנוּנִים כְּמוֹ אֱלוֹ.

הֵינּוּ כַּנִּלְכָּד: שֶׁעַקֵּר הַטְּעוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ הָיָה: שֶׁלֹּא הִמְשִׁיךְ מִיָּמֵי הַתּוֹרָה עַל־יָדֵי רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, רַק עַל־יָדֵי 'מְטַהֲעֵז' - שִׁזָּה בְּחִינַת "הַפָּאֵת הַצּוֹר" וְכוּ, כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר שָׁם. וְעַל־כֵּן עָתָה נִשְׁמְרִים לְדַבֵּר וּלְבַקֵּשׁ רַק בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְעַל־יָדֵי־זֶה יִחִיו.

יְהִי רָצוֹן שֶׁיִּבֹּא מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ, וַיִּבְיָאֵנוּ לְשָׁלוֹם לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, וְאִז יִתְקַן הַכָּל בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ. אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

וְדוּק הֵיטֵב מְאֹד מְאֹד בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּד וּבְהַמְעֵשָׂה, וְתִבִּין עוֹד רְמִזִּים נִפְלְאִים, וְתִרְאֶה נִפְלְאוֹת־הַשֵּׁם לְפִי הַשְּׁגָתְךָ, מַה מְאֹד עֲמָקוֹ מַחְשְׁבוֹתָיו.

אם אַמְנָם אַחַר כְּלִיָּזָה, אַף אִם מוֹצְאִים אִיזָה רְמָזִים בְּעֶלְמָא, עֲדִין "הַדְּבָרִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים עַד עֵת קֶץ" (על-פי דְּנִיָּאל יב, ט) - עַם-כְּלִיָּזָה, מָה שְׁאַפְשֵׁר לָנוּ לְהַשִּׁיג אִיזָה רְמָז בְּעֶלְמָא בְּמִרְאָה נִפְלְאָה וְנִזְרָאָה כְּזוֹ, מָה טוֹב לְהַנְשָׁמָה.

כִּי הוּא זְכוּת גָּדוֹל לְהַנְשָׁמָה, שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיוּ מִחֲשָׁבוֹתָיו מְשׁוֹטְטוֹת בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא מְאֹד זְצוּק"ל, אֲשֶׁר אֵין עֲרֹךְ אֱלֹיוּ וְכוּ'. [מְאָרִיךְ שֵׁם בְּשִׁבְחֵי וְגִדְלַת רַבְּנוּ ז"ל].

[עֵינִן בְּפִרְפּוּרָאוֹת-לְחֻכְמָה' לְהִרְבּוּ מְטַשְׁעֵהֲרִין ז"ל בְּתוֹרָה כ' הַנ"ל - יְתֵר בְּאוֹר עַל הַמִּרְאָה הַנ"ל].

[עֵינִן בְּאֵרִיכוֹת בְּלִקוּטֵי-הַלְכוֹת' הַלְכוֹת גְּזוּלָה ה', דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַנ"ל, עַל-פִּי דְרָךְ מוֹסֵר וְעֲצוֹת לְעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם הַשִּׁיף לְכָל אָדָם בְּכָל זְמַן" (לְשׁוֹן מוֹהֲרַנ"ת שֵׁם בְּאוֹת כב). וְעֵינִן עוֹד בְּלִקוּטֵי-הַלְכוֹת: קְדוּשָׁה דְסִדְרָא ה, לו; דְּבָרִים הַנּוֹגְעִים בְּסִעוּדָה ד; תְּשַׁעֲהָ בְּאֵב וְתַעֲנִיּוֹת ד, כב; לֹא-יִלְבַּשׁ ב].

"עֵינִן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי וְגו'. הֵמָּה מִי מְרִיבָה' אֲשֶׁר רְבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת ה'"
(בְּמִדְבָּר כ, יב-יג)

יח.

(ח"א ה, ד)

כְּשִׂאתָה שׁוֹמַע מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים - תִּדְע: שְׂזָה מִשְׁמִיעִין אוֹתָךְ 'תּוֹכְחָה', עַל שְׂפָגְמַת בְּטַפֵּי מַחָד, שְׁעַל־זָה נֶאֱמַר (מְשָׁלִי ב, יט): "כָּל בָּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן, וְלֹא יִשִּׁיגוּ אֲרָחוֹת חַיִּים", שְׂאֲתָה דְבוּק בְּסִטְרָא-דְּמוֹתָא, בְּחִינַת 'חֲמִץ'.

וּבּוֹדֵאֵי אִם לֹא הָיָה נִפְגָּם מַחָד, לֹא הָיָה נִשְׁמַע לָךְ מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים.

וְאֵין הַמְרִיבָה אֶלָּא בְּשִׁבְיָךְ - כְּדִי שְׂתִשׁוּב: מ'מּוֹת' ל'חַיִּים, מ'חֲמִץ'

לְמִצָּה, מ'חִי"ת' ל'ה"א, וְתִשׁוּב מ'יִרְאָה-רְעָה, מ'קוֹל-פָּגוּם, מ'חֲכָמָה-פָּגוּמָה לְיִרְאָה-טוֹבָה, לְקוֹל-טוֹב, לְחֲכָמָה-טוֹבָה.

וּכְשִׁתְּשִׁמּוּר אֵת מַחָד מִבְּחִינַת 'חֲמִץ', שְׁלֹא יִהְיֶה אָטוּם - אַזִּי יִפְגַּע קוֹלְךָ בְּגִלְגֻלְתָּךְ, וְיִתְעַבֵּד רַעַם, וְיִתְפַּשֵּׁט עַקְמִימִיּוֹת שְׁבִלְבָדָךְ, וְאַז תִּזְכֶּה לְשִׁמְחָה.

וְזָה פְּרוּשׁ (תְּהֵלִים פּא, ח): "אֲעֲנֶךָ בְּסִתְרֵי רַעַם, אֲבַחֲנֶךָ עַל מִי מְרִיבָה סִלְה". **"מִי מְרִיבָה"** - זָה בְּחִינַת 'מִצָּה', בְּחִינַת 'מַחִין' - עַל-יַד-יִזָּה נַעֲשֶׂה רַעְמִים'.

יט.

(ח"א מח)

'צִירֵי' - זָה בְּחִינַת: "וַיִּצַּר" (בְּרֵאשִׁית ב, ז), **"יִצִּירָה לְטַב יִצִּירָה לְבִישׁ, יִצִּירָה לְשָׂכָר יִצִּירָה לְעֻנְשִׁי"** (זֶהֱרַ בְּרֵאשִׁית כז. בְּרֵכוֹת סא), בְּחִינַת 'דִּין וְרַחֲמִים'. בְּחִינַת 'בִּינָה' שְׂשֵׁם נּוֹצֵר הוֹלֵךְ וְכוּ'.

וְהִיא בְּחִינַת 'סִפָּה', כְּמוֹ שְׂכָתוּב (תְּהֵלִים קלט, יג): "תְּסַפְּנִי בְּבֶטֶן אִמִּי".

וְהִיא בְּחִינַת 'פַּח הַתְּפִלָּה', מָה שְׂמִתְפַּלְלִין בְּכַח וְכוּ'. וְה'חֶסֶד' הוּא בְּחִינַת 'סִפָּה', בְּחִינַת "חֲבוּק יַד יָמִין" (זֶהֱרַ פְּנַחֶם רִיד:) וְכוּ'.

אֲבָל ה'דְּבוּרִים שְׂאִינָם קְדוּשִׁים' - גּוֹרָם שְׂנַתְעוֹרֵר 'סִפַּת נּוֹצְרִים', 'סִפַּת עִפּוּ"ם', שֶׁהוּא 'חֲבוּק דְּסִטְרָא-אֲחָרָא' וְכוּ'.

וְעַקֵּר 'אַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל' - עַל-יַדִּי "פַּח מְעֻשָּׂיו" וְכוּ' (תְּהֵלִים קיא, ו; רַש"י בְּרֵאשִׁית א, א). אֲבָל כְּש'פַּח הַזָּה, הֵינּוּ בְּחִינַת 'סִפָּה', נִפְגָּם - אַזִּי גּוֹבְרִים 'אֲמוֹת הָעוֹלָם', 'יָמִין שְׂקֵר' (תְּהֵלִים קמד, ח"יא), וְנַעֲשֶׂה מ'רַבִּי" 'רִיב' וְכוּ' וְכוּ'.

וְזָה פְרוּשׁ (דְּבָרִים ל"ב, נ"א): "בְּמִי מְרִיבֶת" -
זֶה בְּחִינַת מִי הַחֲסָדִים, בְּחִינַת סִפְה',
שְׁמַצְלַת מְרִיב לְשׁוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים
ל"א, כ"א): "תִּצְפְּנֶם בְּסִפְה מְרִיב לְשׁוֹנוֹת".

"קִדְשׁ" (דְּבָרִים ש"ם) - תְּרַגְמוּ: "רְקַם",
לְשׁוֹן רְקַם וְצִיר, בְּחִינַת צִירִי,
שְׁמַמְנוּ יְצִירַת הַקֹּלֶד'.

"מְדַבֵּר צִי" (דְּבָרִים ש"ם) - לְשׁוֹן "צִינֵי הַר
הַבְּרָזֶל" (סִפְה ל"ב), לְשׁוֹן "תְּמָרִים"
(ש"ם), לְשׁוֹן תְּמוֹרָה וְחִלּוּף'.

פְּרוּשׁ: "כִּי הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא צִוָּה לָהֶם
שִׁידְבְּרוּ אֶל הַסֵּלַע, כְּדֵי שִׁילְמְדוּ
יִשְׂרָאֵל קַלְיוֹחַמֹר עַל שְׂכָר וְעִנְשׁ", כְּפִרוּשׁ
רש"י (דְּבָרִים ש"ם, דְּבוֹרֵי־הַמִּתְחִיל: "עַל אֲשֶׁר לֹא קִדְשְׁתֶּם
אוֹתִי").

וְהֵם פָּגְמוּ בַּה' דְּבוֹר, וְגָרְמוּ חֲסוֹן־שְׁלוֹם
הַתְּגַבְרוֹת שֶׁל הָרִיב לְשׁוֹנוֹת, וְגָרְמוּ
'הַתְּגַבְרוֹת יְמִין שְׁקָר', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים
קמ"ד, ח"י"א): "אֲשֶׁר פִּיהֶם דָּבַר שׁוֹא וַיְמִינֶם
יְמִין שְׁקָר" וכו'.

וְזָה פְרוּשׁ: "צִי" - לְשׁוֹן תְּמוֹרָה,
'תְּמוֹרַת קִדְשׁ', תְּמוֹרַת צִירִי, תְּמוֹרַת
סִפְה־דְּקִדְשָׁה - נַעֲשֶׂה סִפְה בְּקַלְפָּה חֲס־
וְשְׁלוֹם.

וּבְשִׁבִיל־זָה עִנְשֶׁם (דְּבָרִים ש"ם, נ"ב): "כִּי
מִנְגֵּד תִּרְאֶה וְשָׁמָּה לֹא
תָּבוֹא" - כִּי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הוּא מִ"בַּח
מַעֲשָׂיו" (עֵין בְּפָנִים).

נ.

(ח"א ס"א, א"ד"ה)

עַל־יְדֵי אַמּוֹנֵת חֲכָמִים - יִזְכֶּה לְהוֹצִיא
וּלְקַבֵּל מִכָּל מַה שְׁלוֹמֵד בַּתּוֹרָה

"מִשְׁפָּטֵי אֱמֶת" (תְּהִלִּים י"ט, י'), 'הַנְּהַגוֹת יִשְׂרָאֵל'
לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ.

אַבְל כְּשִׁפּוּגִים בְּאַמּוֹנֵת־חֲכָמִים - אִזִּי
נִדוּן בְּמוֹתְרוֹת, וְעוֹלָיִם עֲשָׂנִים
סְרוּחִים אֶל הַמַּח, וּמַעֲרָבִים וּמִבְּלָבָלִין
דַּעַתוֹ, וְאִינוּ יָכוֹל לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵי אֱמֶת
וְהַנְּהַגוֹת אֱמֶתִיּוֹת.

וְעַל־יְדֵי־זָה אֵין לוֹ עֵצָה שְׁלֵמָה לְעוֹלָם,
וְהוּא תָּמִיד מְסַפֵּק וְעֵצָתוֹ
חִלּוּקָה.

אֵךְ מִי שֶׁכָּבֵד נִשְׁקַע בְּאֵלוֹ הַמוֹתְרוֹת - יֵשׁ
'מִים' שְׁמַטְהַר מִזֹּאת הַטְּנֶפֶת, בְּבַחֲינַת
(יִחְזַקְאֵל לו', כ"ה): "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים
וְטַהַרְתֶּם, מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם
אֲטַהַר אֹתְכֶם".

וְאִזִּי בָּא לְעֵצָה שְׁלֵמָה - כִּי עַל־יְדֵי הַמִּים
הַנִּלְנַעֲשִׂים אֲצִלוּ עֵצוֹת שְׁלֵמוֹת,
בְּבַחֲינַת (מְשָׁלִי כ', ה'): "מִים עֲמָקִים עֵצָה בְּלֵב
אִישׁ".

וְאֵלוֹ הַמִּים - הֵם בְּחִינַת מַחְלֶקֶת,
בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ', י"ג): "מִי מְרִיבָה" -
בְּחִינַת מַחְלֶקֶת שְׁנֵקְרָא פְּלִגְתָּא, בְּחִינַת
(תְּהִלִּים ס"ה, י'): "פְּלִג אֶלְקִים מְלֵא מִים".

כִּי עַל־יְדֵי הַמַּחְלֶקֶת שְׂבָא עָלָיו, הוּא שֶׁב
בַּתְּשׁוּבָה וּמִתְקַן פְּגָם אַמּוֹנֵת־חֲכָמִים.

כִּי עַקֵּר הַמַּחְלֶקֶת שְׂבָא עַל הָאָדָם, הוּא
מַחְמַת פְּגָם אַמּוֹנֵת־חֲכָמִים, וּלְפִי גְדֹל
הַפְּגָם בֵּן בָּא עָלָיו מַחְלֶקֶת. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי
הַמַּחְלֶקֶת, יוֹכֵל לְהַתְּבוּנָן אֵיךְ פְּגָם בְּאַמּוֹנֵת
חֲכָמִים, וְלָשׁוּב עַל־יְדֵי־זָה לְאַמּוֹנֵת חֲכָמִים.

כא.

(לקוטי־הלכות, נשיאת־כפים ה, טז)

עקר 'פגם הכאת־הצור', הִיָּה בְּחִינַת 'פגם־
הדבור', כְּמוֹ שְׁכַתוּב (במדבר כ, כד):
"**כַּאֲשֶׁר מָרִיתֶם פִּי בְּמִי מְרִיבָה**" וכו'.

כי עקר הפגם הִיָּה: על שלא דברו אל
הסלע, כְּמוֹ שְׁצִוָּם הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ (שם):
"**וְדַבַּרְתֶּם אֶל הַסֶּלַע**" - שְׂבֻזָּה הָיָה מְרִאִים
גְּדֹל 'פח הדבור' שְׁלָהֶם, שִׁישׁ לוֹ כַּח לְהוֹצִיא
הַמַּיִם בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת.

כי כְּמוֹ שֶׁהָיוּ מוֹצִיאִים מַיִם בְּגַשְׁמִיּוֹת - בְּךָ
הָיוּ מוֹצִיאִים מִיַּמֵּי דַעַת הַתּוֹרָה
בְּרוּחָנִיּוֹת. וְעַל־יְדֵי־זֶה הָיָה נִתְקַדֵּשׁ שֵׁם־
שָׁמַיִם, כִּי הָיוּ הַכֹּל רוֹאִים גְּדֹל כַּח הַדְּבוּר,
וְהָיוּ הַכֹּל מִשְׁתַּדְּלִים לְהַמְשִׁיךְ הַקִּדְשָׁה עַל
עַצְמָם עַל־יְדֵי הַדְּבוּר.

וּכְלִי־זֶה גַּרַם הַמְּרִיבָה וְהַמְּחַלְקֵת, בְּחִינַת
"**מִי מְרִיבָה**" - שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
בְּלָבָלוּ גַם דַּעַת מֹשֶׁה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (קהלת ז, ז):
"**כִּי הָעֵשֶׂק יְהוֹלֵל חָכֶם**" וכו', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (שמות־רפ"ב ו, ב).

"וַיֵּצֵא אֱדוֹם לְקִרְאָתוֹ בְּעַם פְּבַד וּבְיַד חֲזָקָה.
וַיִּמָּאן אֱדוֹם נִתַּן אֶת יִשְׂרָאֵל עֶבֶר בְּגַבְלוֹ"
(במדבר כ, כ"א)
- עֲנִיַן 'קִלְפַת אֱדוֹם' -

כב.

(ספר־המדות, הוראה ה; למוד ח"ב יז)

מי שְׁמַחְמִיר לְאַחֲרִים וּמְקַל לְעַצְמוֹ,
וְאוֹמֵר עַל מַה שֶּׁלֹּא שָׁמַע שְׁשִׁמַּע -
עַל־יְדֵי־זֶה אֵינִי זוֹכֵה לְרֹאוֹת בְּיַפִּי הַמְּלֻךְ,
כִּי ה'קִלְפָּה שֶׁל אֱדוֹם' שֶׁהוּא 'יְרֵאָה רָעָה',
מַחְשִׂיךְ מְאוֹד עֵינָיו מִלְּהַסְתַּכֵּל בְּיַפִּי פָּנָי
הַמְּלֻךְ.

"וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה פִּי גֹעַ אֶהְרֹן, וַיִּבְכוּ אֶת
אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל. וַיִּשְׁמַע
הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עַרְדַּי יוֹשֵׁב הַנֶּגֶב" (במדבר כ, כט; כא, א)
- עֲנִיַן 'הַסְתַּלְקוֹת אֶהְרֹן הַכֹּהֵן' -

כג.

(לקוטי־הלכות, שלוחין ה, יז)

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִבְּאֵרֵת בְּנֵי יַעֲקֹב
מִזְסֵרָה שָׁם מֵת אֶהְרֹן וְכוּ', וַיִּכְתֹּהן
אֶלְעָזָר בְּנוֹ תַחְתֵּיו" (דברים י, ז).

אָמְרוּ רַז"ל (תנחומא חקת יח): וּמוֹבָא בְּפִרוּשׁ
רַשִׁי": "וְהֵלֵא בְּהַר הָהָר מֵת? - אֵלֵא
שֶׁחֲזָרוּ לְאַחֲזֵרֵיהֶם עַל־יְדֵי מִלְחָמַת הַכְּנַעֲנִי
וְכוּ', וּבְנֵי לִוֵּי הַחֲזִירוּם וְכוּ', וְאֵז חֲזָרוּ
וְהַסְפִּידוּהוּ וְנִדְמָה לָהֶם כְּאֵלוֹ אֵז מֵת וְכוּ'".

הֵינִי: שֶׁהַצַּדִּיק אֵינִי מֵת כֻּלָּל, רַק מְצַדְנִי
כְּשֶׁאֵינִי מְחַפְּשִׁין אוֹתוֹ כְּרֵאוֹי וְכוּ',
וְכֵן־ל.

וְזֶהוּ: "שָׁם מֵת אֶהְרֹן" - כִּי אֵז הַרְגִּישׁוּ
מִיָּתְתוֹ כְּאֵלוֹ מֵת שָׁם, כִּי אֵז הַבֵּינִי
קִלְקוּלִים וּפְגָמִים.

כִּי כְּשֶׁאֶהְרֹן נִסְתַּלַּק, כְּתִיב (במדבר כ, כט):
"**וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה פִּי גֹעַ אֶהְרֹן**", וְאָמְרוּ
רַז"ל (תנחומא חקת יז): "שֶׁאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל, אִפְשָׁר
אָדָם שֶׁעֲצֵר הַמַּגִּפָּה וְעֹמֵד בְּנֶגֶד מִלְּאֲדֵ־
הַמּוֹת, יָמוּת? - וְהֵרְאוּ אוֹתוֹ לָהֶם מִטַּל
בְּמִטָּה וְכוּ'".

וְאַחֲרֵי־כֵן כְּתִיב (במדבר כא, א): "וַיִּשְׁמַע
הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עַרְדַּי כִּי מֵת
אֶהְרֹן" וכו', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (ראש־השָׁנָה ג.
תענית ט).

הֵינִי: כִּי יִשְׂרָאֵל פָּגְמוּ בְּזֶה שֶׁהִרְהוּ אַחַר
מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר, וְלֹא רָצוּ לְהֵאֱמִין

שמת אהרן, באלו חסוֹשְׁלוֹם הסתירו אותו בפניהם, כדי לתן גדלה לאֲלֶעָזֶר בְּנֹו.

וְאִי-עַל-פִּי שהזכירו גדלת ומעלת אהרן שעמד נגד מלאך המות ועצר המגפה, ואיש בזה איך שיך שימות? - אִי-עַל-פִּי-כֵן פָּגְמוּ בַּנֶּגֶד כְּבוֹד מֹשֶׁה וְאֶלְעָזֶר שֶׁהִרְהוּ אַחֲרֵיהֶם.

וְאִז הכרח משה: להראות להן את אהרן מטל במטה, לומר: שבודאי האמת בן הוא, שאהרן לא מת והוא חי וקיים, ומטל במטתו במנוחתו בשלום, אשרי לו - אֲבָל אִי-עַל-פִּי-כֵן מַצְדִּיכֶם הוּא מֵת.

וְאַתֶּם צְרִיכִים לקבל קדשת אהרן הפהו, על-ידי אלֶעָזֶר בְּנֹו, שצוה השם-יתברך למסור כל פחו וגדלתו של אהרן לאֲלֶעָזֶר, ועל-ידי 'אלֶעָזֶר' אתם יכולין בכל עת להמשיך עליכם קדשת אהרן הפהו הראשון, אם תחפשו ותבקשו את קדשתו פְּרָאוֹי.

וּמַחֲמַת הַפָּנִים שְׁלֶהֶם - גְּרָמוּ "שִׁשְׁמַע הַבְּנֵי מִלֶּךְ עָרֹד שֶׁהוּא עַמְלֶק" (תרגום-יונתן ורש"י במדבר כא, א; במדבר-דבא יט, כ), "שמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד" (שם; ראש-השנה ג. תענית ט).

כִּי "עַמְלֶק הוּא מַעֲזֵל רְצוּעָה מִרְדוֹת לְיִשְׂרָאֵל" (תנחומא חקת יח), כִּי הוּא 'זְהַמַּת-הַנְּחָשׁ', 'זְהַמַּת הָעֶרְבֵי-רֹב' שֶׁל מִצְרַיִם, בְּחִינַת 'זְהַמַּת הָרַע שֶׁבְּמִדְבָּה', בְּחִינַת נְבִיאֵי-הַשִּׁקָּר, בְּחִינַת 'מְנַהֲיָגִים שֶׁל שִׁקָּר' שֶׁבְּכָל דוֹר וְדוֹר - שְׂרוּצִים בְּכָל-פַּעַם לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים אֲמִתַּת קִדְשַׁת הַצְּדִיק-הָאֱמֵת, וּבַפְּרָט אַחַר הַסְתַּלְקוֹתָיו וְכַנ"ל.

וְעַקֵּר כחו חסוֹשְׁלוֹם הוּא: כְּשֶׁאֵין יִשְׂרָאֵל מְחַפְּשִׁין אוֹתוֹ פְּרָאוֹי. וְעַל-כֵּן אִז דִּיקָא בָּא עֲלֵיהֶם 'הַבְּנֵי עַמְלֶק'.

וְהָיוּ צְרִיכִים אִז לְשׁוֹם אֵל לֵב כְּלִי-זָה, לְחַפֵּשׂ אוֹתוֹ עֵתָה עַל-כָּל-פָּנִים פְּרָאוֹי.

אֲבָל הַבְּעַל-דָּבָר מִתְגַּבְּרָה בְּכָל-עֵת, וְהַסִּיתָם לְשׁוֹב לְאַחֲרֵיהֶם, וְהַכֵּל בַּעֲצַת רָאשֵׁי הַמִּתְנַגְּדִים שֶׁל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, שֶׁהֵם דָּתָן וְאַבִּירָם וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, הִינֹו: שֶׁחָזְרוּ לִילֶךְ וּלְשׁוֹב לְמִצְרַיִם, שֶׁהוּא הָרַע שֶׁל הַמִּדְבָּה.

כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּגַבְּרוֹת וְהַסִּתָּת הַבְּעַל-דָּבָר, שֶׁמִּבְקֵשׁ תּוֹאֲנוֹת וְעַלִּילוֹת, לְשׁוֹב לְכָל חַסוֹשְׁלוֹם לְזַהֲמַת הַמִּדְבָּה, בַּפְּרָט אַחַר הַסְתַּלְקוֹת הַצְּדִיק שֶׁאוֹמֵר: הֲרִי כָּבֹד אֲפִס תִּקְוֶה חַסוֹשְׁלוֹם, וְעַמְלֶק מִתְגַּבֵּר, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֵצֶם הַתְּגַבְּרוֹת הַיִּצְרָה-הָרַע, שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּהַתְּגַבְּרוֹת עֵצוֹם בְּכָל-פַּעַם, וְעֵתָה מָה נַעֲשֶׂה עוֹד.

וְהַכְּסִילִים חוֹזְרִים לְאַחֲרֵיהֶם - שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת מָה שֶׁקוֹרֵין 'חֲסִידִים נְפוּלִים' רַחֲמָנָא-לְצַלָּן, שֶׁזָּה גְרוּעַ מֵהַכֵּל, כְּמוֹ שֶׁשִּׁמְעֵתִי מִפִּי-הַקְּדוֹשׁ (שיחות-הַר"ן קיט).

אֲבָל "בְּנֵי לֹוִי הַחֲזִירוּם" [כַּנ"ל בְּרַש"י דְּבָרִים י, ו] - כִּי עֵקֶר קִיּוֹם הָעוֹלָם בְּכָל דוֹר, הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'בְּנֵי לֹוִי', שֶׁהוּא בְּחִינַת אוֹתָם שֶׁאֵינָם טוֹעִים בַּעֲגָל וּבְכָל הַנְּסִיווֹנוֹת שֶׁנִּסּוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁבָּלָם הֵם בְּחִינַת 'פָּנִים-אֲמוּנָה' וְכוּ', וּבְנֵי לֹוִי דְּבָקוּ בַּהֶשֶׁם וּבְמֹשֶׁה רַבֵּם, וְלֹא טָעוּ אַחֲרֵי הַמִּתְנַגְּדִים וְהַחוֹלְקִים עַל 'מֹשֶׁה-רַבְּנֹו', וְהֵם קִיָּמוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם.

וְעַל-כֵּן בְּאֱמַת זְכוּ: שֶׁהַבְּדִיל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ אוֹתָם אֵלָיו לְעַמֵּד לְפָנָיו לְשִׁרְתוֹ וְכוּ', וְעַל-כֵּן גַּם בְּמַלְחָמָה הַזֹּאת שֶׁל הַבְּנֵי עַמְלֶק, שֶׁהוּא עַמְלֶק, שֶׁבָּא עֲלֵיהֶם אַחַר הַסְתַּלְקוֹת אַהֲרֹן, שֶׁהַתְּגַבְּרָה בָּהֶם הַבְּעַל-דָּבָר כָּל-כָּף עַד

בְּדַאִי, עַל־יְדֵי הַבֵּן אוֹ הַתְּלָמִיד שֶׁמִּמֶּלֶא
מְקוֹם אָבִיו וְרַבּוֹ.

כִּי זֶה כָּל־לִבְדוּל: שְׂאִין הַצַּדִּיק מִסְתַּלַּק מִן
הָעוֹלָם, עַד שֶׁנוֹלָד אַחֵר תַּחֲתָיו, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (יומא לח:): "עַד שֶׁלֹּא מַת עָלַי,
זָרְחָה שֶׁמָּשׂוּ שָׁל שְׁמוֹאֵל הַרְמַתִּי" - וְכֵן
הַרְבֵּה שֶׁחָשְׁבוּ שָׁם. אָבֵל צְרִיכִין לְחַפֵּשׂ
וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר זֶה הַרְבֵּה הַרְבֵּה, בְּפֶרֶט בְּדוֹרוֹת
הַכְּלוּי.

וְעַל־כֵּן כִּשְׁהַסְפִּידוֹ כְּרֹאֵי עַל אַהֲרֹן, שֶׁזָּהוּ
בְּחִינַת הַחֲפוּשׁ וְהַבְּקָשָׁה כְּרֹאֵי
אַחֵר הַצַּדִּיק כְּנ"ל - אִזְ דִּיקָא: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר
בְּנֵו תַּחֲתָיו" - כִּי רַק אִזְ נִתְּפַחֵן אֶלְעָזָר
בְּשִׁלְמוֹת תַּחַת אַהֲרֹן, וְזָכוּ לְקַבֵּל הַתְּקוּנִים
הַנֶּעֱשִׂים עַל־יְדֵי הַכְּהֵן־הַגָּדוֹל שֶׁמְכַפֵּר עַל כָּל
יִשְׂרָאֵל.

אִהֲי־עַל־פִּי שֶׁאֶלְעָזָר מְצַדוֹ כְּבָר נִתְּפַחֵן
עַל־פִּי הַדְּבֹר כְּרֹאֵי - אָבֵל
מֵאַחֵר שֶׁלֹּא קִבְּלוּ יִשְׂרָאֵל קַדְשָׁתוֹ כְּרֹאֵי, כִּי
הִרְהִרוּ אַחֲרָיו כְּנ"ל - עַל־כֵּן מְצַד יִשְׂרָאֵל
עֲדִין לֹא נִתְּפַחֵן כְּרֹאֵי, וְגַם אֶפְלוּ בְּעֵצְמוֹ לֹא
הִיָּתָה קַדְשָׁתוֹ כְּהִנָּתוֹ בְּשִׁלְמוֹת, כִּלְזִמֵּן שֶׁלֹּא
קִבְּלוּ יִשְׂרָאֵל קַדְשָׁתוֹ כְּרֹאֵי, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (בְּרַכּוֹת לב.): "כְּלוּם נָתַתִּי לָךְ גְּדֻלָּה אֲלֵא
בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל וְכוּ"."

אָבֵל עִכְשָׁו: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר בְּנֵו תַּחֲתָיו",
עַל־יְדֵי שֶׁחָפְשׁוֹ אַחֵר 'אַהֲרֹן' וְכוּ,
וְכְנ"ל.

כִּי כֵּן צְרִיכִים בְּכָל־עֵת, בְּפֶרֶט כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק
הַצַּדִּיק־הָאֲמֵת, שֶׁצְרִיכִין לְבָכוֹת וְלִסְפֹּד
עָלָיו הַרְבֵּה.

אָבֵל צְרִיכִין לְזָהַר מְאֹד, שֶׁלֹּא לְהַכְשִׁיל עַל־
יְדֵי־זֶה לֹא־מֵר: "שֶׁכְּבָר מַת הַצַּדִּיק

שֶׁחָזְרוּ לְאַחֲרֵיהֶם - עֲמָדוֹ 'בְּנֵי לֵוִי'
בְּאֲמַתָּתָם, וְרַדְפוּ אַחֲרֵיהֶם, וְהַחֲזִירוּם אֶל
הַקְּדוּשָׁה לְשׁוּב וְלִילּוֹד לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל.

וְאִז שָׁבוּ בְּתִשׁוּבָה, וְהִסְתַּכְּלוּ כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּעֵצְמָם שֶׁפָּגְמוּ הַרְבֵּה, וְחָזְרוּ וְהִסְפִּידוּ
אֶת אַהֲרֹן כְּאֵלוֹ מַת אִז, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים י'
ו): "שָׁם מַת אַהֲרֹן" וְכוּ'.

כִּי רָאוּ שֶׁכָּל מִיתָתוֹ הוּא מְצַדָּם, וְרַק עִכְשָׁו
הֵם מְרַגִּישִׁים עֲנִין 'מִיתַת אַהֲרֹן',
שֶׁמִּיתָתוֹ הוּא רַק מְצַדְנוֹ כְּנ"ל, וְעַל־כֵּן
צְרִיכִין לְבָכוֹת וְלִסְפֹּד עָלָיו הַרְבֵּה בְּכָל־עֵת,
עַד שֶׁנִּמְשָׁךְ קַדְשָׁתוֹ עָלֵינוּ בְּכָל־פְּעַם.

וְזָהוּ שֶׁכְּתוּב שָׁם: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר בְּנֵו
תַּחֲתָיו". וְהוּא פְּלִיאָה עַל־פִּי פְּשׁוּטוֹ
שֶׁל פְּרוּשׁ רַש"י, כִּי אִם תִּרְץ מַה שֶׁכְּתוּב
"שָׁם מַת אַהֲרֹן", "שֶׁהוּא מִחַמַּת שֶׁחָזְרוּ
וְהִסְפִּידוּהוּ וְכוּ" - עֲדִין קָשָׁה הַרְבֵּה עַל מַה
שֶׁכְּתוּב שָׁם: "וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר בְּנֵו תַּחֲתָיו".
וְהֵלֵא כְּבָר נִתְּפַחֵן אֶלְעָזָר תַּכְּף בְּמִיתַת אַהֲרֹן,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּפֶרֶשׁת חֻקַּת!?

אִךְ הַתּוֹרָה מְרַמְזֶת לָנוּ: שֶׁיִּשְׂרָאֵל הִתְחִילוּ
לְתַקֵּן פְּגָמָם הַנִּלְשֶׁה־הֵרֹו אַחֵר מִשֶּׁהָ
וְאֶלְעָזָר וְכוּ, כְּנ"ל, וְלֹא חָפְשׁוֹ אֶת אַהֲרֹן
כְּרֹאֵי וְכְנ"ל.

וְעַתָּה עַל־יְדֵי ה'הַסְפֵּד' שֶׁהִרְגִּישׁוּ מִיתָתוֹ
כְּרֹאֵי וְכְנ"ל, וְהִתְחִילוּ לְהִתְעַנֵּעַ
אַחֲרָיו וְלְחַפְשׁוֹ כְּרֹאֵי - אִז דִּיקָא: "וַיִּכְהֶן
אֶלְעָזָר בְּנֵו תַּחֲתָיו".

כִּי רַק עַתָּה נִמְשָׁךְ בְּשִׁלְמוֹת הַתְּקוּן שֶׁל
הַכְּהֵן־הַגָּדוֹל שֶׁל 'אֶלְעָזָר' שֶׁנִּתְּפַחֵן
תַּחַת 'אַהֲרֹן אָבִיו' - כִּי כֵּן הַדְּבָר: שֶׁבְּכָל־פְּעַם
שֶׁבוֹכִין עַל 'הַסְתַּלְקוֹת־הַצַּדִּיק', וּמְחַפְשִׁין
וּמְבַקְשִׁין אוֹתוֹ כְּרֹאֵי - אִזִּי מוֹצֵאִין קַדְשָׁתוֹ

וְאִפְסֵם תִּקְנֶה חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְלֹא נִשְׂאָר עוֹד בְּעוֹלָם חֲלִיפְתּוֹ וְהִשְׁאָרְתּוֹ! - כִּי זֶהוּ פָּנֵם עֲצוּם מְאֹד, כִּי בּוֹדָאֵי הַצְּדִיק לֹא מֵת, וּבּוֹדָאֵי נִשְׂאָר הַשְּׂאֵרֶת קֹדֶשְׁתּוֹ אֶצֶל בְּנֵי וְתַלְמִידָיו, רַק שְׁצָרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר זֶה מְאֹד מְאֹד וְכַנֵּ"ל.

וְעַל-יְדֵי כָּל חֲפוּשׁ וּבִקְשָׁה - מוֹצֵאִין בּוֹדָאֵי קֹדֶשְׁתּוֹ הַשְּׂאֵרֶתוֹ אֶצֶל בְּנֵי וְתַלְמִידָיו, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת: "שֵׁם מֵת אַחֵר וַיִּבְחַן אֶלְעָזָר בְּנֵי תַחְתָּיו", "אִז" דִּיקָא, וְכַנֵּ"ל.

"עֲשֵׂה לְךָ שָׂרָף, וְשִׂים אֹתוֹ עַל נֶס, וְהָיָה כָּל הַנְּשׂוּף וְרָאָה אֹתוֹ וְחָי. וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נַחֵשׁ נַחֲשֹׁת, וַיִּשְׁמְהוּ עַל הַנֶּס, וְהָיָה אִם נִשְׂף הַנַּחֵשׁ אֶת אִישׁ, וְהִבִּיט אֶל נַחֵשׁ הַנַּחֲשֹׁת וְחָי" (במדבר כא, ח"ט)

וכי נחש ממית, או נחש מחיה. אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומטעבדין את לבם לאביהן שבשמים, היו מתרפאים. ואם לאו, היו נמוקים. (רש"י; ראש השנה פ"ג מ"ח)

נד.

(חיי-מוהר"ן קמג)

כְּשָׁבָא מֵאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל אָמַר תּוֹרָה עַל פְּסוּק (במדבר כא, ח): "עֲשֵׂה לְךָ שָׂרָף וְשִׂים אֹתוֹ עַל נֶס", בְּלִיל-שַׁבָּת.

וְאַחֲרֵי-כֵן בְּסַעֲדָה-שְׁלִישִׁית אָמַר תּוֹרָה עַל פְּסוּק (ישעיה מג, ב): "כִּי תַעֲבֹר בְּמַיִם אַתָּה אֲנִי". וְזֹאת הַתּוֹרָה כְּבָר נִדְפַס בְּלִקוּטֵי א' (סימן עג). וְזֹאת הַתּוֹרָה הָיְתָה יְקָרָה וְגְדוּלָהּ בְּעֵינָיו מְאֹד.

כה.

(לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים לסעודה ו, צט)

"וְהָיָה אִם נִשְׂף הַנַּחֵשׁ אֶת אִישׁ, וְהִבִּיט אֶל נַחֵשׁ הַנַּחֲשֹׁת וְחָי" (במדבר כא,

ט), אָמְרוּ רַז"ל (ראש השנה פ"ג מ"ח; כט): "וְכִי נַחֵשׁ מִמִּית אוֹ מְחִיָּה? אֵלָּא בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל מִסְתַּכְּלִין כָּל־פִּי מַעְלָה, הָיוּ מִתְרַפְּאִין. וְאִם לֹא, הָיוּ נִמוּקִין".

זֶה בְּחִינַת דְּמָזִים' - לְהוֹרוֹת: שְׁצָרִיכִין הַכֹּל לְהִסְתַּכֵּל כָּל־פִּי מַעְלָה, הֵינוּ: בְּחִינַת דְּמָזִים שְׂבֻדָּעַת', שֶׁהֵם עֵקֶר ה'אָרֶת-הַדָּעַת', לְהִתְבּוֹנֵן בְּכֻלְיָהּ עַל-יְדֵי ה'דְּמָזִים הַקְּדוּשִׁים' שֶׁל ה'דָּעַת' - לְהִתְחַזֵּק לְשָׂאֵר עַל עַמְדוֹ וְכו'.

כִּי לְפַעְמִים יֵשׁ שְׂאִין מוֹעִיל ה'דְּמָזִים', וְצָרִיךְ עוֹד לַעֲשׂוֹת עֲבָדָא לְזֶה, כְּמוֹ מֹשֶׁה שֶׁעָשָׂה אִז נַחֵשׁ נַחֲשֹׁת, שְׂרַמְז לְהֵם 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ', שָׂאֵל יִשְׁכַּחוּ שִׂישׁ נַחֲשִׁים שְׂרוּפִים, שֶׁהֵם 'עֵנֶשִׁים קָשִׁים וּמָרִים'.

עַל-כֵּן אַתָּה מְכַרַח לְהִסְתַּכֵּל כָּל־פִּי מַעְלָה, כִּי אֵין מְקוֹם לְבָרַח מֵעֵנֶשִׁיו הַקָּשִׁים וְהַמָּרִים גַּם בְּעוֹלָם-הַזֶּה, מְכַל-שֶׁכֶן לְאַחַר מִיתָה בְּגִיהֶנֶם וּכְפִי-הַקֶּלַע וְגִלְגוּלִים וְכו', רַחֲמָנָא-לְצַלָּן, כִּי-אִם לְהִסְתַּכֵּל אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְלִשְׂאֵת עֵינָיו לְמָרוֹם תָּמִיד, בְּבְחִינַת (תהלים קכג, א) "אֵלֶיךָ נִשְׂאֵתִי אֶת עֵינָי" וְכו'.

וְכִמוֹ שְׂרַמְז לָנוּ אֲדַמּוּ"ר ז"ל וְאָמַר (שיחות חר"ן ה): שֶׁעֵקֶר הוּא 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ'. אַחֲרֵי-כֵן שֶׁכָּתוּב בְּסִפְרֵים שְׁצָרִיכִין דִּיקָא 'רְאֵת-הָרוּמּוֹת' וְכו' - אֲבָל בְּאֵמַת: הַלּוֹאֵי שְׂנֵזֶבֶה לְהַנְצִיל מִמֶּה שְׁצָרִיכִין לְהַנְצִיל עַל-יְדֵי 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ'. וְכֵן שְׂמַעְנוּ בְּשֵׁם כְּפֹה צְדִיקִים גְּדוּלִים שְׂאָמְרוּ: שֶׁהֵעֵקֶר הוּא 'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ'. וְרַמְז לָנוּ אִז הֵיטֵב הֵיטֵב: כְּפֹה וְכֹמָה צְרִיכִין לְהִתְיַרָא וְלִפְחֹד מ'רְאֵת-הָעֵנֶשׁ' וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת "נַחֵשׁ הַנַּחֲשֹׁת" שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה, וְרַמְז לְהֵם עַל-יְדֵי-זֶה: "לְהִסְתַּכֵּל

כָּל־פִּי מַעֲלָה - הינו: על-ידי 'יראת-הענש', וכנ"ל. כי העקר הוא הרמזים-האמתיים 'וכנ"ל. ועל-ידי-זה לחם משה, בחינת הצדיק-האמת, מלחמת עמלק, להציל חלושי הכח, שלא יהיו נפרדים מתוך הקבוצה-הקדוש, מתוך הענני פבוד.

כי ענין ה"נחש נחשת", נסתבב על-ידי 'מלחמת עמלק', פמוכן בפרוש רש"י שם ובפרשת עקב על פסוק (דברים י, ז): "ובני ישראל נסעו מבארות בני יעקן מוסרה" וכו' - "שכיון שבא עליהם מלחמה זאת שהיא מלחמת עמלק, חזרו לאחוריהם וכו'. ואז עשה משה נחש נחשת וכו'".

כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (קדושין ל: על במדבר כא, יד): "את והב בסופה", "לא זזו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה".

זֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (אבות פ"ה מ"ז): "מחלקת שהיא לשם-שמים סופה להתקים" - הינו: שבאמת היא 'אהבה' כנ"ל. וזה: "סופה להתקים" - בחינת 'אהבה', כמו שכתוב: "את והב בסופה" כנ"ל.

"ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול מואב" (במדבר כא, טו)

כיון שבאו ישראל לעבר, נודעו עיניו של ארץ-ישראל, בטפחה היוצאת להקביל פני גבירתה. (רש"י: במדבר-דב"ה יט, כה)

נח.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הרי"ח ד, יח)

זֶה כָּל־בְּכַל הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָּשָׁה: כשאדם רוצה לעשות איזה דבר שבקדשה כדי לזכות לתכלית הטוב שזוכין על-ידי מצוה הזאת.

אֲזִי אֵי-אֶפְשֶׁר לֹא לְהַגִּיעַ לְקִדְשָׁה זֹאת, כי אם כשמייעין לו מן השמים, ומאירין עליו ההארה בהעלם משדש הקדשה הזאת שהוא רוצה להגיע אליה, ובלא זה לא היה אפשר לו לעולם להגיע לקדשה זאת.

לְמַשְׁלָל: לענין קיום מצוה אחת - כגון: כשאדם רוצה לזכות לקנות אתרוג נאה ומיניו, ויש לו מניעות רבות על זה, כגון שאין אתרוגים מצויים, או שהם ביקר גדול, והוא עני ואין לו ממון לקנותו. והוא משתוקק ומתגעגע ומתיגע ביגיעות ומחפש דרכים אין להשיג ולהגיע לקנות האתרוג.

"על בן יאמר בספר מלחמת ה'" (במדבר כא, יד)

כו.

(ח"א נח, ה)

כְּשֶׁהַחֲכָמָה בְּקִיּוּמָה וּבִשְׁלֵמוּתָה, אזי היא בבחינת (זהר בראשית לב:): "חד עאל בין תרין" - שיכול ללחם "מלחמת ה'" (במדבר כא, יד), בבחינת (קהלת ט, יח): "טובה חכמה מפלי קרב".

"את והב בסופה" (במדבר כא, יד)

כז.

(ח"א נו, ח)

'מחלקת', הוא 'הפך הדעת'. אך יש מחלקת שהוא לשם-שמים, שהוא באמת דעת גדול מאד, יותר מהדעת של שלום, והיא אהבה ושלום גדול.

נָטָה לְשֶׁבֶת עָרֵי – "שְׁפִינֵן שָׂרְצוּ יִשְׂרָאֵל
לְכַנֵּס לְאָרֶץ, חָרַד הָהָר שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
וּבָא לְקִרְאֲתֶם כַּחֲתָן לְקִרְאֲתָהּ כְּלָה וְכוּ".

הִינֵנו כְּנֹ"ל: שְׁמֵחֶמֶת שָׂרְצוּ לְכַנֵּס לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל – בָּא 'קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'
לְקִרְאֲתֶם, וְסִיעָה אוֹתָם לְהַכְנִיעַ הָאֱמוּרִי
וְהָאֱמֹנִי, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַמּוֹנָעִים מֵאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל. וְאִז מַחֲמַת שָׂרְצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְכַנֵּס
לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, נִתְעוֹרְרָה 'קִדְשַׁת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל', וַיִּצְאָה לְקִרְאֲתֶם בְּהָאָרֶה גְדוֹלָה כָּל־
כָּה, עַד שֶׁגַּם בְּגַשְׁמִיּוֹת נִתְקַרַּב הָהָר וּבָא
לְקִרְאֲתֶם.

"וּמִשֵּׁם בְּאֶרֶה, הוּא הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר ה'
לְמֹשֶׁה, אֲסֹף אֶת הָעַם וְאֶתְנָה לָהֶם מַיִם"
(בַּמִּדְבָּר כ"א, טז)

נט.

(ח"א נח, א"ב-ה)

'בְּאֵר' וְעֵינַי וְמֵן, כָּלֵם חֲזָרוּ בְּזִכּוֹת
'מֹשֶׁה', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֲז"ל (תַּעֲנִית ט:
- עַל זְכָרֶיהָ י"א, ח): "וְאִכְחִיד שְׁלֹשֶׁת הָרוּעִים
בְּיָרֵחַ אֶחָד": "וְכִי בְּיָרֵחַ אֶחָד מֵתוּ"!

וְתָרְצוּ (שם): "כִּי בְּהִסְתַּלְקוֹתֶם שֶׁל 'אֶהְרֵן'
וְ'מֹרִים', נִסְתַּלְקוּ 'עֵינַי' וְ'בְּאֵר' –
וְחֲזָרוּ בְּזִכּוֹת 'מֹשֶׁה'. וְכִשְׁנִסְתַּלַּק 'מֹשֶׁה', אִזִּי
נִסְתַּלְקוּ 'בְּאֵר' וְ'עֵינַי' וְ'מֵן' – וְהוּי כְּאֵלוֹ מֵתוּ
כָּל הַשְּׁלֹשׁ בְּיָרֵחַ אֶחָד".

וְ"מֹשֶׁה הָיָה נִשְׁמָתוֹ כְּלוּל מִשְׁלֹשָׁה
אֲבוֹת" (זוֹהַר וַיִּצָּא ק"נ. מִהַשְּׁמֹטוֹת־הַזֹּהַר),
וְהָיָה לוֹ פֶּחַ לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו הַשְּׁלֹשָׁה
הַשְּׁפָעוֹת: (א) 'בְּאֵר', (ב) וְ'עֵינַי', (ג) וְ'מֵן' – כִּי
"כָּלֵם [כָּל הַשְּׁלֹשָׁה הַשְּׁפָעוֹת] חֲזָרוּ בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה"
(תַּעֲנִית ט.).

אִזִּי: "הִבָּא לְטָהַר מְסִיעֵינָן לֹ" (יומא לח:).
וְהַסִּיעָה דְלַעֲלֵא' הוּא מִמְקוֹר שָׂרֵשׁ
הַקִּדְשָׁה שֶׁל הַמְצוּחַ הַזֶּה הַזֶּה שֶׁהוּא עוֹסֵק
לְהַגִּיעַ.

דְּהִינֵנו: לְעַנְיָן זֶה שְׂרוּצָה לְקִנּוּת אֶתְרוּג,
אִזִּי שׁוֹלְחִין עֲלֵיו הָאָרֶה מְלַמְעֵלָה,
מִשָּׂרֵשׁ קִדְשַׁת הָאֶתְרוּג. וְזֹאת הַקִּדְשָׁה
הוֹלֶכֶת לְסִיעוֹ וּלְחֻזֵק רְצוֹנוֹ נֶגֶד הַמְּנִיעוֹת
שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עֲלָיו, עַד שֶׁזּוֹכָה לְמִצָּא הָאֶתְרוּג.
וְזֶה בְּחִינַת: "הִבָּא לְטָהַר מְסִיעֵינָן לֹ" – כִּי
הַסִּיעָה הוּא מִשָּׂרֵשׁ הַקִּדְשָׁה הַזֶּה
שֶׁהוּא רוּצָה לְהַשִּׁיגָהּ. וְכֵן הוּא בְּכָל הַמְצוּוֹת.

וְלוֹלֵי זֹאת – לֹא הָיָה בְּאֶפְשָׁרִי לְהֵאָדָם
לְעַמּוֹד בְּנֶגֶד הַמְּנִיעוֹת הָעוֹמְדִים
בְּנֶגְדוֹ לְמַנְעוֹ מִן הַקִּדְשָׁה, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַז"ל
(סִפְרָה נד: קדוּשִׁין ל:): "אֲלֵמְלֵא הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־
הוּא עוֹזְרוֹ, הָיָה נוֹפֵל בְּיָדוֹ". וְהַעֲזָר וְהַסִּיעָה,
הוּא מִזֹּאת הַקִּדְשָׁה בְּעֶצְמָהּ, כְּנ"ל.

וּבַפָּרִט: כְּשֵׂאָדָם רוּצָה לְהַשִּׁיג אִיזָה
קִדְשָׁה הַנוֹגַעַת לְכָלֵל יְהוּדוֹתוֹ –
כְּגוֹן: לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים וּכְשָׂרִים־אֱמִתִּיִּים
וְכוּ', אוֹ כְּשֶׁרוּצָה לְבּוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא
'כְּלִלּוֹת הַקִּדְשָׁה' – שְׂאִזִּי מִתְגַּבְּרִים בְּנֶגְדוֹ
הַמְּנִיעוֹת בְּלִי שְׂעוֹר, וְאִם לֹא הָיָה הַקְּדוּשָׁה־
בְּרוּךְ־הוּא עוֹזְרוֹ – לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְשַׁבֵּר
הַמְּנִיעוֹת וּלְבּוֹא לְהַצְדִּיק אוֹ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל.

אִךְ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עוֹזְרוֹ וּמְסִיעוֹ בְּכָל פְּעַם,
וְהַסִּיעָה הוּא: שְׁשׁוֹלַח עֲלָיו הָאָרֶה
וְקִדְשָׁה מִהַצְדִּיק בְּעֶצְמוֹ, אוֹ מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
בְּעֶצְמָהּ, וְעַל־יְדֵי הַהָאָרֶה הַזֶּה, יֵשׁ לוֹ כֹּחַ
לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת, וּלְבּוֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
וּלְהַצְדִּיק־הָאֱמִתִּי, כְּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׂפָרֵשׁ רַש"י עַל פְּסוּק
(בַּמִּדְבָּר כ"א, טז): "וְאֲשֶׁר הִנְחִלִים אֲשֶׁר

כל". אמר הקדוש ברוך הוא: איני מבקש לא לתרעומותיכם ולא קלוסיכם, לפיכך לא נתן להם רשות לומר שירה, אלא על ה'באר', מפני שהיו מחבבין אותה, שנאמר (שם כא, יז): "עלי באר ענו לה".

"באר חפרוה שרים, פרוה נדיבי העם במחוקק במשענתם וממדבר מתנה" (במדבר כא, יח)

אמר רב מתנה: מאי דכתיב: "וממדבר מתנה" - אם משים אדם עצמו במדבר זה שהכל דשין בו, תלמודו מתקיים בידו. ואם לאו, אין תלמודו מתקיים בידו. (ערובין נד.)

לא.

(ח"א יד, ה)

"אין אדם זוכה לתורה, אלא על ידי שפלות", כמו שאמרו חז"ל (ערובין נד). על במדבר כא, יח): "וממדבר מתנה".

שישבר גאותו מ'ארבע' בחינות 'שפלות' - כי צריך האדם להקטין עצמו: - א) לפני גדולים ממנו. ב) ולפני בני-אדם בערבו. ג) ולפני קטנים ממנו. ד) ולפעמים שהוא בעצמו קטן-שבקטנים, וצריך להקטין עצמו בנגד מדרגת עצמו, וידמה בעיניו שהוא למטה ממדרגתו, בבחינת (שמות טז, כט): "שבו איש תחתיו".

לב.

(ח"ב כו; ספר-המדות, 'שכרות' ח"ב ד)

'משה' הוא מלבש בכל אחד ואחד מישראל, בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר.

כי "רמ"ח מצוות בנגד רמ"ח איברים" (מדרש תהלים לב; זחר וישלח קע:). ועל-פן 'משה' נקרא "מחוקק" (במדבר כא, יח; דברים לג, כא), "שהוא גימטריא רמ"ח" (בעל-הטורים

"באר מים חיים" (בראשית כו, יט) - זה בחינת 'אברהם', מימי החסד. ו'אברהם התחיל להפך בארות' (שם כא, כה; כו, טדיח).

ו"ענו" - זה בחינת 'צחק', בחינת: "השך ענו וערפל" (דברים ד, יא), בחינת: "ותכהין עיניו מראות" (בראשית כז, א).

ו"מן" - זה בחינת 'עקב', בחינת: "לרעות ביעקב עמו" (תהלים עח, עא).

ו'משה' שהיה כלול מ'אבות' - נאמר בו (שמות ב, טז): "וישב משה על ה'באר". וכתוב בה (שם כד, יח): "ויבא משה בתוך הענו". וכתוב בה (שם טז, טז): "ויאמר משה אליהם, הוא הלחם". וכו'.

כי על-ידי ה'דעת', באים 'תלת הנ"ל' - שהם: 'אכילה' ו'שתיה'. 'אכילה' וכו'. 'שתיה' כלול ב'דעת', בבחינת (ישעיה נה, א): "הוי כל צמא לכו למים", שהיא 'באר', בחינת (משלי ה, טז): "ונוזלים מתוך בארך". 'מלבושים' וכו'.

"אז ישיר ישראל את השירה הזאת,

עלי באר ענו לה" (במדבר כא, יז)

ל.

(ספר-המדות, אכילה ח"ב טו; נגינה ח"ב ה)

מה כשאדם שותה, מתחיל לומר ולנגן, ולא כן באכילתו - מחמת שאמרו שירה' על ה'באר' (במדבר כא, יז), ולא אמרו שירה' על ה'מן'.

[הרב מטשעהרין ז"ל צין להמדרש (שמות-רבה כה, ז): ולמה לא אמרו שירה' על ה'מן', כשם שאמרו על ה'באר' (במדבר כא, יז)?! - אלא על ה'מן' היו מוציאים דברי תפלות, שנאמר (במדבר יא, ו): "ועתה נפשנו יבשה אין

בראשית מט, י; מגלה-עמקות פרשת חקת) - שְׂמֹזְכִיר רמ"ח מצוות.

וְעַל-יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת, שׁוֹכַח אֹתָם, בְּבַחֲנִית (משלי לא, ה): "פֶּן יִשְׁתַּח וַיִּשְׁכַּח מִחֻקֵּי" - שְׂעַל-יְדֵי הַשְּׂתִיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת, שׁוֹכַח רמ"ח מצוות של משה.

לג.

(ח"ב עב)

עַל-יְדֵי שְׂזוּכִין לְרֹאוֹת עֲצָמוֹ עִם הַצְּדִיק-הָאֵמֶת - מְקַבְּלִין גְּדֻלָּה וְשִׂרְרָה. וְעַקֵּר הַגְּדֻלָּה הַיָּא שְׂפִלוֹת וְכו'.

כִּי עַל-יְדֵי שְׂרוּאִין אֶת-עֲצָמָם עִם הַצְּדִיק-הָאֵמֶת, וְהַצְּדִיק מְסַתְּפֵל בּוֹ - עַל-יְדֵי-זֶה מִתְּנוּצֵץ מַחוּ וְדַעְתּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה מְקַבֵּל גְּדֻלָּה וְשִׂרְרָה בְּפִי עֲרֻבוֹ, בְּחִינַת (שְׁמוֹת יח, כא): "וְאֵתָה תַחֲזֶה מִכָּל הָעָם, וְשָׁמַתְ עֲלֵיהֶם שָׂרִי אֲלָפִים שָׂרִי מֵאוֹת".

כִּי עַל-יְדֵי שְׂיַחֲזָה מֹשֶׁה וַיִּסְתַּפֵּל בְּעַם - עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצָמוֹ הוּא מְשִׁים אֹתָם "שָׂרִי אֲלָפִים" וְכו'.

כִּי עַל-יְדֵי הַסְּתַפְלוּתוֹ בָּהֶם, מְקַבֵּל כָּל-אֶחָד גְּדֻלָּתוֹ, עַל-יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת מַחוּ שְׂמִתְנוּצֵץ, עַל-יְדֵי הַהַסְּתַפְלוּת שְׂמִסְתַּפֵּל בּוֹ 'חֲכַם-הַדּוֹר, בְּחִינַת 'מֹשֶׁה'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְבִאוּרֵי-הַתּוֹרָה, לְחִדּוּשֵׁי-דְאוּרֵי-תֵא. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ 'בוֹשָׁה'. וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה 'תְּשׁוּבָה', כִּי עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה הַיָּא עַל-יְדֵי הַ'בוֹשָׁה'.

וְזֶה פְרוּשׁ (בַּמִּדְבָּר כא, יח): "בְּאֵר חֲפְרוּתָ שָׂרִים, כְּרוּתָ נְדִיבֵי הָעָם בְּמַחֲקָ בְּמִשְׁעֲנַתָּם וּמִמִּדְבָּר מִתְּנָה".

"בְּאֵר" - זֶה בְּחִינַת 'בִּאוּרֵי-הַתּוֹרָה', 'חִדּוּשֵׁי-דְאוּרֵי-תֵא', שְׂזוּכִין הַ'שָּׂרִים' שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי שְׂמִסְתַּפֵּל בָּהֶם בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', שְׂעַל-יְדֵי-זֶה מְקַבֵּל כָּל אֶחָד אֶת גְּדֻלָּתוֹ כְּרֹאוֹי לוֹ. וְעַל-יְדֵי 'בִּאוּרֵי-הַתּוֹרָה', זֹכִין לְבוֹשָׁה וְתְשׁוּבָה כְּנ"ל.

וְזֶהוּ: "בְּאֵר חֲפְרוּתָ שָׂרִים". "חֲפְרוּתָ" - זֶה בְּחִינַת 'בוֹשָׁה', כְּמוֹ שְׂפִתוֹב (ישעיה כד, יג): "וְחֲפְרָה הַלְּבָנָה וּבוֹשָׁה תַחֲמָה". כִּי עַל-יְדֵי 'בִּאוּרֵי-הַתּוֹרָה', בְּחִינַת 'בְּאֵר', זֹכִין לְבוֹשָׁה'.

וְזֶהוּ: "חֲפְרוּתָ שָׂרִים" - הֵינּוּ שָׂרִים כְּנ"ל, בְּחִינַת "שָׂרֵי-אֲלָפִים שָׂרֵי-מֵאוֹת" וְכו'.

וְזֶה: "כְּרוּתָ נְדִיבֵי הָעָם". "נְדִיבֵי הָעָם" - זֶה בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ שְׂפִרְשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (שׁוֹפְטִים ה, ב): "בְּהַתְּנִדָּב עָם, בְּהַתְּנִדָּב לָבָם לְתְשׁוּבָה".

וְזֶהוּ: "בְּמַחֲקָ בְּמִשְׁעֲנַתָּם" - "מַחֲקָ" (בַּמִּדְבָּר כא, יח; דְּבָרִים לג, כא), "דָּא מֹשֶׁה" (בְּבִא-בְתָרָא טו.). גַּם "מַחֲקָ" כִּי בְּגִימַטְרִיא רמ"ח" (בְּעַל-הַטּוֹרִים בְּרֵאשִׁית מט, י; מְגַלֵּה-עַמְקוֹת פְּרַשְׁת חֻקַּת) - הֵינּוּ: בְּחִינַת הַ'שְּׂפִלוּת שֶׁל מֹשֶׁה' שְׂמִלְבָּשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּרמ"ח אֵיבָרָיו, בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר.

"בְּמִשְׁעֲנַתָּם" - זֶה בְּחִינַת 'תַּחֲיָה', כְּמוֹ שְׂדָרְשׁוֹ רַז"ל (פְּסָחִים סח.). עַל פְּסוּק (זְכָרְיָה ח, ד): "וְאִישׁ מִשְׁעֲנַתּוֹ בִּידּוֹ", "עַתִּידִין צְדִיקִים שְׂיַחֲיוּ מֵתִים" וְכו'.

וְזֶהוּ: "בְּמַחֲקָ בְּמִשְׁעֲנַתָּם" - הֵינּוּ: שְׂיַחֲיָה נַחֲיָה הַ'שְּׂפִלוּת שֶׁל מֹשֶׁה' שְׂיֵשׁ בְּכָל הַרמ"ח אֵיבָרִים שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל-יְדֵי הַתְּשׁוּבָה'.

וְזָהוּ: "וּמִמְדָּבָר מִתְנָה". "מְדָבָר" - הִינוּ: שְׂפָלוֹת' - "שְׂמִשִּׁים עֲצָמוֹ כְּמִדְבָר", כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (ערוֹבִין נד.). עַל-יְדֵי-זֶה: "מִתְנָה" - הִינוּ: 'שַׁבָּת', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַז"ל (שַׁבָּת י:): "מִתְנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גְּנֹזֵי וְשַׁבָּת שְׂמֹה" - כִּי עֶקֶר 'תַּעֲנוּג עוֹלָם-הַבָּא', בְּחִינַת 'שַׁבָּת', בְּחִינַת 'חַיִּים-נִצְחָיִים', יִהְיֶה רַק לְהַשְׁפָּלוֹת' שֶׁל כָּל אֶחָד.

וְזֶה שְׂפָתוֹב (אִיּוֹב לט, כח): "סָלַע יִשְׁכַּן וַיִּתְלַנֵּן". "סָלַע" - זֶה הַבָּאֵר, בְּחִינַת 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה', בְּחִינַת: "בָּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים" כַּנִּל.

וְזָהוּ (שָׁם שָׁם, כט): "מִשָּׁם חָפַר אֲכָל" - בְּחִינַת 'בוֹשָׁה' כַּנִּל. כִּי עַל-יְדֵי 'בְּאוּרֵי-הַתּוֹרָה', זוֹכֶה לְבוֹשָׁה'.

וְזָהוּ: "מִשָּׁם חָפַר אֲכָל" - כִּי הוּא מִתְבַּיֵּשׁ לְהוֹשִׁיט הָאֲכָל לְפָיו, עַל-יְדֵי הַ'בוֹשָׁה' שֶׁבָּאָה אֵלָיו.

וְזָהוּ (שָׁם): "לְמַרְחֹק עֵינָיו יִבִּיטוּ" - הִינוּ: שְׂרוּאָה וּמִבִּיט אֵיךְ הוּא רְחוֹק מִהַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ.

לז.

(סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, לַמּוֹד מֵה)

"כְּשֶׁעוֹשָׂה אָדָם אֶת-עֲצָמוֹ הַפְּקָר לְלַמֵּד תּוֹרָתוֹ לְכָל, הַתּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה".

(עַל-פִּי גְמָרָא נְדָרִים נה. "מֵאֵי דְכֹתִיב (בְּמִדְבָר כֹּא, יח): "וּמִמְדָּבָר מִתְנָה" וְכוּ', פִּינּוֹן שֶׁעוֹשָׂה אָדָם אֶת-עֲצָמוֹ כְּמִדְבָר שֶׁהוּא מְפָקֵר לְכָל, תּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה").

לה.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, רֵאשִׁי-חֲדָשׁ ד, ט)

וְזֶה בְּחִינַת (בְּמִדְבָר כֹּא, יח): "בָּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם בְּמַחֲקָה

בְּמִשְׁעֲנַתָּם", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (בְּמִדְבָר-רַבָּה יט, כו): "שְׂכָל נָשִׂיא וְנָשִׂיא הָיָה מִמְשִׁיךְ בְּמַקְלוֹ מִיָּמֵי הַבָּאֵר לְשִׁבְטוֹ".

כִּי "בָּאֵר מַיִם חַיִּים" (בְּרֵאשִׁית כו, יט; שִׁיר-הַשִּׁירִים ד, טו) - זֶה בְּחִינַת 'הַתְּגָלוֹת אֹר' אֵיךְ-סוּף', שֶׁהוּא 'מְקוֹר חַיִּים', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (יִרְמְיָהוּ ב, יג): "הָעוֹזְבֵי מְקוֹר מַיִם חַיִּים" וְכוּ'.

וְאֵי-אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ 'מִיָּמֵי הַבָּאֵר', שֶׁהֵם 'הַתְּגָלוֹת אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ', כִּי אִם עַל-יְדֵי 'צְדִיקֵי-הַדּוֹר', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׁנַיִם-עֶשֶׂר נְשִׂאִים' - שְׂכָל אֶחָד מִמְשִׁיךְ הָאֹר הַזֶּה לְשִׁבְטוֹ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה.

בְּבְחִינַת: "בְּמַחֲקָה בְּמִשְׁעֲנַתָּם" - דְּהִינוּ: עַל-יְדֵי הַ'מְטָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מְחֻקָּק', בְּחִינַת 'חֻקִּיקָה וְרִשְׁמִימָה', בְּחִינַת 'צְמֻצּוֹם' - שֶׁהַנְּשִׂאִים יוֹדְעִים אֵיךְ לְצַמְצֹם הָאֹר כְּרֵאוּי, לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת 'מִיָּמֵי הַבָּאֵר' לְשִׁבְטוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַתְּגָלוֹת מְלָכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ' בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה וְכוּ'.

"וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל עָרֵי הָאֱמֹרִי"
(בְּמִדְבָר כֹּא, כג-כד-כה)
- עֲנִין "דְּרָבֵי הָאֱמֹרִי" -

לו.

(ח"א יח, ג)

כָּל-זִמְן שָׂאִין לְאָדָם 'אֱמוּנָה' בְּשִׁלְמוֹת שָׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו - בּוֹדָאֵי אֵין לוֹ לְקַבֵּל הַמְּלוּכָה וְהַהֲנָהָה.

וְאֶפְלוּ מִי שֶׁמֵּאֲמִין בְּאִיזָה דְבָר שֶׁהוּא מִ"דְּרָבֵי הָאֱמֹרִי" (שַׁבָּת פ"ו מ"י; שַׁבָּת סז: תּוֹסֵפְתָא שַׁבָּת פ"ח) - אֶת-עַל-פִּי שֶׁהוּא מֵאֲמִין בְּהַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ, אֶפְלוּ מִי שֵׁישׁ לוֹ אֱמוּנָה גְדוֹלָה.

כי ה'מנהיגות', עקרה בבחינת רחמים,
ועקר הרחמים ב'הסרת עכו"ם, אפלו
ש'מץ עכו"ם'.

ואפלו פשהוא אומר: "צבי הפסיקו"
(סנהדרין סה:), אין לו רחמנות
בשלמות - עד שיפשפש עצמו שלא ישאר
אצלו 'אמונות שאין צריך להאמין, ושיהיה
תמים עם ה' אלקיו" (דברים יח, יג).

לז.

(ח"א נה, ו)

ה'הנהגות ואמונות פוזבות' - הם בחינת
"דרכי האמורי" (שבת פ"ו מ"י;
שבת סז: תוספתא שבת פ"ח), כי "פתי יאמין לכל
דבר" (משלי יד, טו).

וזהו בחינת 'ארז', בחינת (עמוס ב, ט):
"ואנכי השמדתי את האמרי אשר
כגבה ארזים גבהו". וה'גבוהי-קומה', על-
פי-הרב הן 'פסילים' וכו'.

וזה בחינת "דרכי אמורי", שאין להם
שום 'שכל', מחמת "כי כגבה ארזים
גבהו", הם מאמינים 'אמונות רבות כזביות'.

"ויצא עוג מלך הבשן לקראתם וגו'. ויאמר
ה' אל משה אל תירא אתו וגו'. ויכו אתו ואת
בניו ואת כל עמו" (במדבר כא, לג-לד-לה)
- ענין 'עוג מלך הבשן' -

"ויאמר ה' אל משה אל תירא אותו" (במדבר כא, לד). תרין 'אותו' אינן שלימין באורייתא בתרין ווי"ן, חד דא, וחד וכו', מאי טעמא, בגין דאינון 'אות' ממש וכו'. אוף הכא דין 'אותו', דא עוג דאתדבק באברהם, ומאנשי ביתיה הוה (פרקי דרבי אליעזר פט"ז: עין עז-תיים שער מט פ"ט), וכד אתגזר אברהם מה פתיב (בראשית יז, כז): "וכל אנשי ביתו" וגו'. דא עוג דאתגזר עמיה, וקביל האי את מדישא. - פיון דחמא עוג, דישראל מקרבין גביה, אמר הא ודאי אנה אקדימנא זכותא דקאים לון, ודא שוי לקבליה.

ביה שעתא דחיל משה, היך יכיל לאעקרא רשימא דרשנים אברהם. אמר: ודאי הא ימינא דילי מית [אחרן הכהן זרוע ימין שלי נסתלק], דהא ימינא בעיא להאי. אי נימא הא אלעזר, ימינא דסיקרא הוא, ולא דילי. והאי את לימינא הוא, דאברהם לימינא הוא.

מיד אמר קודשא-בריך-הוא: "אל תירא אותו", לא תדחל להווא אות דיליה, ואפילו לימינא לא אצטריך. "פי בידך נתתי". ש'מאלא דילך יעקר ליה מעלמא, דהא הוא פגים רשימא דיליה, ומאן דפגים להאי את, אתחזי לאתעקרא מעלמא, כל שפן ש'מאלא דילך דאיהו ידך, יעקר ליה מעלמא.

בגין כך אתעקור מעלמא, ואפילו דאיהו תקיפא מבני גבריאי, ובעא לשיצאה להו לישראל, נפל בידיה דמשה ואשתצני. בגין כך בלא שציאו ישראל, בנוי וכל עמיה וכל דיליה. כמה דכתיב (במדבר כא, לה): "ויכו אותו ואת בניו ואת כל עמו" וכו'.

(זהר חקת קפד.)

לח.

(ח"א נה, ו-ז-ט)

צריך לתקן בתפלתו בחינת 'שלוש קולות'.

"קול פסיל ברב דברים" (קהלת ה, ב) - להעלות הנופלים באמונות כזביות, ל'אמונה אמיתית' שהיא ה'תפלה' ולקבע בלבם אמונה שלמה.

"קול ענות אנכי שומע" (שמות לב, יח) - לכון מאד בתפלתו, ועל-ידי-זה מתקן את לב אותם ששכלם יותר ממעשייהם והשכל מחטיאם, והן הן הפילוסופים וכו', ובפרט הנואפים העוסקים בחכמת הפילוסופיא וכו'.

"כל היום כלמתי נגדי וכו' מקול מחרה ומגדה" (תהלים מד, טז-יז) - להפך כל הבזיונות וחרפות משונאים, לכבוד.

ודע: שלאו כל אדם יכול לתקן קולות הנ"ל בתפלתו - כי לפעמים ה'קולות' הנ"ל הם יוצאים מרשעים גדולים

כָּל־כֹּף, עַד שֶׁכָּל מִי שֶׁעֹמֵד בְּנֶגְדָם, מִסְכָּן נַפְשׁוֹ, וְצָרִיךְ לָזֶה תַּפְלָה גְדוֹלָה כְּמוֹ תַּפְלַת 'מִשְׁה־רַבְּנוֹ' עַל־יַד־הַשְּׁלוֹם.

וְאֶפְלוּ מֹשֶׁה רַבְּנוֹ הָיָה יָרָא מִ'עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן, כִּי אֲחִיזַת 'עֹג' הָיָה סְמוּךְ לְיָמִין שֶׁהִיא אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְמֹשֶׁה (בַּמִּדְבָּר כ"א, ל"ד): "אֵל תִּירָא אֹתוֹ", כִּי אָמַר: "הָא יְמִינָא דִילִי אֲסַתְּלֵק" (זֶהֱר חַקַּת קפ"ד). וְ"עֹג אֲחִיזַתוֹ בְּיָמִין, שֶׁהוּא מְבַנֵּי בֵּיתָא דְאַבְרָהָם" (זֶהֱר ש"ם), וְאַרְצוֹ סְמוּךְ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וּבִשְׁבִיל־זֶה הָיָה יָרָא מֹשֶׁה מִמֶּנּוּ לְהַתְּגַרְוֹת.

כָּל־שִׁכּוֹן שָׂאָר בְּנֵי־אָדָם, שֶׁצָּרִיךְ מְאֹד לְפַשְׁטֵשׁ אֶת־עַצְמוֹ, וּלְהַבִּין שׁוֹרֵשׁ הַרְשָׁע אֵיךְ אֲחִיזַתוֹ, אִם יוּכַל לְהַתְּגַרְוֹת בּוֹ וּלְשִׁיצְאָה לּוֹ.

וְזֶהוּ שֶׁאָמַר אַבְא־שְׂאוּל (נִדָּה כ"ד): "קוּבַר מֵתִים הָיִיתִי, פַּעַם אַחַת רַצְתִּי אַחֵר צָבִי, וְנִכְנַסְתִּי בְּקוֹלִית [בְּעַצֵּם הִירָךְ] שֶׁל מֵת, וְרַצְתִּי אַחֲרָיו שְׁלֹשׁ פְּרָסְאוֹת, וְצָבִי [וּלְהַשִּׁיג אֶת הַצָּבִי] לֹא הִנְעֵתִי, וְקוֹלִית לֹא כָּלְתָה. וְכִשְׁחֲזַרְתִּי לְאַחֲרָי, אָמְרוּ לִי: שֶׁל עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן הִיָּתָה".

"קוּבַר מֵתִים הָיִיתִי" - שֶׁהִיָּתָה הַשְּׁתַדְלוּתוֹ תָּמִיד לְרְאוֹת בְּהַפְרַת רְשָׁעִים, "שֶׁבַח־יָיָהֶם קְרוּיִין מֵתִים" (בְּרֻכּוֹת י"ח).

"פַּעַם אַחַת רַצְתִּי אַחֵר צָבִי" - כִּי עָקַר מִפְּלִתָן שֶׁל רְשָׁעִים, הוּא עַל־יַדִּי הַמְּשַׁכֵּת 'קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲנִיַת "שֶׁב לְיָמִינִי" (תְּהִלִּים ק"י, א), וְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' "צָבִי הִיא לְכָל הָאָרְצוֹת" (יְחֻזְקָא ל כ"ו).

"וְנִכְנַסְתִּי בְּקוֹלִית שֶׁל מֵת" - שֶׁרַצָּה לְתַקֵּן 'קוֹלוֹת' הַנִּלְל.

"וְרַצְתִּי אַחֲרָיו שְׁלֹשׁ פְּרָסְאוֹת" - בַּחֲנִיַת הַתַּפְלָה, שֶׁהֵם 'שְׁלֹשׁ תַּפְלוֹת', וְעַל־יָדָם מִתְנַוְצֵץ 'אוֹר שְׁלֹשַׁת אָבוֹת', כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ 'אוֹר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בַּחֲנִיַת 'צָבִי'.

"וְצָבִי לֹא הִנְעֵתִי, וְקוֹלִית לֹא כָּלְתָה" - שֶׁלֹּא הִשִּׁיג בַּחֲנִיַת 'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּטוֹל 'קוֹלוֹת' הַנִּלְל.

"וְכִשְׁחֲזַרְתִּי לְאַחֲרָי" - הִיָּנּוּ: אַחֵר גָּמַר תַּפְלָתִי, שָׂאָז פּוֹסַע הָאָדָם לְאַחֲרָיו 'שְׁלֹשׁ פְּסִיעוֹת'.

"אָמְרוּ לִי: שֶׁל עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן הִיא" - וְאִין כָּל אָדָם יְכוּל לְתַקֵּן קוֹלוֹת כְּאֵלוֹ, כִּי "אֲחִיזַתוֹ בְּיָמִין", וְאֶפְלוּ מֹשֶׁה רַבְּנוֹ הָיָה יָרָא מִפְּנֵיו, עַד שֶׁהִבְטִיחוֹ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: "אֵל תִּירָא אוֹתוֹ", כְּמוֹכָא בְּזֶהֱר (ש"ם).

וּבִשְׁבִיל־זֶה - בַּחֲנִיַת רְשָׁע כְּ'עֹג, נִקְרָא 'פְּלִיט', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית י"ד, י"ג): "וַיִּבֶא הַפְּלִיט", "זֶה עֹג" (נִדָּה ס"א. בְּרֵאשִׁית־רַבָּה מ"ב, ח) - "שֶׁרַצָּה שִׁיְהִירַג אַבְרָהָם וַיִּשָּׂא אֶת שָׂרָה" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ש"ם). וְהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כָּבֵשׁ מִשְׁפָּטוֹ מִמֶּנּוּ זְמַן רַב, עַד זְמַן מֹשֶׁה רַבְּנוֹ.

וּבִשְׁבִיל־זֶה נִקְרָא 'פְּלִיט', בְּבַחֲנִיַת (אִיּוֹב כ"ג, ז): "וְאֶפְלָטָה לְנִצָּח מִשְׁפָּטִי" - שֶׁנִּמְלֵט מִהַמְּשַׁפֵּט זְמַן כְּפִיר וְכוּ'.

[שִׁיח־שְׂרָפִי־קִדְשׁ ח"ו לֹא: לְעַנְיָן הַמְּבַאֵר בְּתוֹרָה נ"ה בְּמֵאֵר אַבְא־שְׂאוּל לְעַנְיָן אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל: "וְצָבִי לֹא הִנְעֵתִי", שֶׁמְרַמֵּז עַל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא נִקְרָאת 'אֶרֶץ הַצָּבִי, אָמַר רַבְּנוֹ ז"ל: "אַבְל אֲנִי כֵּן הִשְׁתִּי אֶת הַצָּבִי" (אֲבַעַר אִיךְ הָאֵב דְעָם הָעָרֵשׁ יָא גַעְכֵּאפֻט) - כִּי זָכָה לְחַיּוֹת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל אִף כָּל הַמְּכַשׁוּלִים וְהַנְּסִינּוֹת הַקְּשׁוֹת, מֵה שֶׁלֹּא זָכוּ בּוֹ שָׂאָר צְדִיקִים].

לט.

(ח"ב ה, ב"ג-בסוף)

"עקר התפלה היא רחמים ותחנונים"
(אבות פ"ב מ"ג), ועקר ה'רחמים' תלוי
ב'דעת'.

וכשהפטר-אחרא יונקת מה'רחמנות',
מ'פגם-הדעת', הינו
דעת דסטר-אחרא' שיונק על-ידי 'נפילת'
הדעת-דקדשה', בבחינת (בראשית ג, א):
"והנהש היה ערום" - אז נפגם ה'רחמנות',
ונעשה 'פעם' ו'אכזריות'. ועל-ידי-זה נקטן
ה'דעת'.

ואז מתגבר 'תאות-נאוף' חס-ושלום - כי
יש 'שלשה מחין' באדם, וכל אחד
הוא מחצה פרוסה בפני זאת התאוה. -
ומאלו ה'שלשה מחין' נמשך 'שלשה מיני'
רחמנות' וכו'.

וזוה בחינת 'שלש תפלות ביום' - כי כל
'תפלה' הוא בחינת 'מח מיוחד'
מה'שלשה מחין', בחינת 'שלשה מיני'
רחמנות' התלויים במח, כי "עקר התפלה,
היא רחמים ותחנונים", כנ"ל.

ועל-כן כשהדעת נפגם, מזה בא חס-
ושלום 'תאות-נאוף' כנ"ל.

ואזי אי-אפשר להתפלל בבחינת 'רחמים'
ותחנונים, ואז התפלה בבחינת דין
(שמכרח להתפלל מצד הדין ואינה רחמים ותחנונים
וקפץ לפטר התפלה מעליו). ואז הסטר-אחרא
יונקת מהתפלה, ובולעת אותה.

ואז צריכים 'בעל-פה' גדול שיוכל
להתפלל תפלה בבחינת 'דין', לעשות
"פלילות עם קונו" (סנהדרין מד פב), בחינת
'מטה עז'.

והפטר-אחרא רוצה לבלע גם התפלה
הזאת, אך היא עומדת
בבית-הבליעה שלה, ומכרחת על-ידי-זה
להקיא כל מה שבלעה, כל הקדשות של
הדעת והרחמנות והתפלות שבלע, בבחינת
(איוב כ, טו): "חיל בלע ויקאנו".

ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדשה
שבלע, אף גם מכרח להקיא
ולהוציא עצמות החיות שלו ממש, מקרבו
ומבטנו, בבחינת (שם): "מבטנו ירשנו אל".

וזוהו בחינת גרים שמתגירין - שהיו תחלה
מ'עצמות הסטר-אחרא' ממש,
ועכשו חוזרין אל ה'קדשה'.

ועל-ידי ה'גרים' שמתגירין - נתרבה
ונתגדל כבודו יתברך. ועל-ידי-
זה זוכין ל'התפשטות-הנבואה'. ועל-ידי-זה
נתברר ה'מדמה', וזוכין ל'אמונה' בשלמות.

ועל-ידי-זה זוכין לה'שיר חדש שיתער
ל'עתיד', בחינת קולו של
המוכיח הראוי. ואז הוא מוסיף ונותן ריח
טוב בהנשמות על-ידי תוכחתו.

וזוה פרוש מאמר רז"ל על 'עוג מלך'
הבשן' (ברכות נד):

"אמר: מחנה ישראל כמה הוי, תלתא
פרסי. אזיל ואעקר טורא בת
תלתא פרסי, ואשדי עליהו".

[אמר 'עוג' לעצמו: מחנה ישראל מה גדול? שלש
פרסאות! - אלך ואעקר הר שמדתו שלש פרסאות,
ואשליך עליהם ואהרגם].

"עקר טורא בת תלתא פרסי, ואותבה
ארישה. איתי עליה קומצא
ונקבוה, ונחת עליה אצוארה".

[הלך ועקר הר בן שלש פרסאות, והניחו על ראשו,
לשאתו אל מחנה ישראל ולהשליכו עליהם. אלא שהביא

הקדוש-ברוך-הוא 'נמלים' על הקר, והם נקבו בו חור. ונפל הקר סביב צנארו של 'עוג' פאשר ראשו בחור.

"בעא למשלפה, משכנה שנה להאי גיסא ולהאי גיסא".

[רצה 'עוג' להוציאו מעליו. התארכו שניו ונמשכו לצד זה ולצד זה וחדרו להר, ולא יכל להוציאו].

"משה כמה הוי, עשר אמין. שקל נרנא בת עשר אמין, ושור עשר אמין, ומחיה בקרסלה, וקטלה".

[משה' כמה היה גבוה? עשר אמות! לקח משה גרזן שארכו עשר אמות, וקפץ לגבה עשר אמות, והכה 'עוג' בקרסולו, והרגו].

כי "עוג היה אחיזתו בימין" (זחר חקת קפד), והיה יונק מה'דעת-דקדשה', ורצה להתגבר על ישראל.

וזוה שאמר: **"מחנה ישראל כמה הוי, תלתא פרסי".** "מחנה ישראל" - זה בחינת 'קדשת המחנה של ישראל', שהוא על-ידי שמירה מתאונת-נאות, בחינת (דברים כג, טו): **"והיה מחנה קדוש".**

ועקר השמירה, הוא על-ידי בחינות **"תלתא פרסי",** הינו: 'תלת מחין', שכל אחד הוא 'מחצה פרוסה' בפני תאנה זו פנ"ל.

"אזיל ואעקר טורא בת תלתא פרסי, ואשדי עליהו". "טורא" - זה בחינת ה'תפלה', בבחינת (ישעיה נה, ז): **"והביאותים אל הר קדשי, ושמהתים בבית תפלותי".**

וזוהו: **"בת תלתא פרסי" - כי ה'תפלה' נמשכת גם-כן מ'שלש המחין', בחינת 'מחצות פרוסות' - שמשם נמשך 'שלשה מיני רחמנות', בחינות 'שלש תפלות' ביום פנ"ל.**

הינו: שהסטר-א-אחרא שיש לה יניקה מן ה'דעת', בחינת 'עוג' - היא רוצה לעקר חסו-שלום תפלות ישראל, להמשיכם אליהם ולבלעם.

וזוהו שאמר: **"ואשדי עליהו" -** כי עקר רצונו, הוא רק להמשיך אליו 'תפלות ישראל' להתאחז בהם.

אבל אחר-כך פשהם אצלו חסו-שלום, אזי מרצה לחזר ולהשליכם על ישראל - כי מאחר שכבר ינק מהם, אזי אף-על-פי שהוא מעצמו מחזיר ומשליכם לישראל, עדין הם פגומים, על-ידי שיש לו יניקה מהם.

"אזל עקר טורא בת תלתא פרסי, ואותבה ברישה" - הינו: שהתגבר ועקר 'תפלות ישראל', בחינת **"טורא בת תלתא פרסי".**

"ואותבה ברישה" - שהמשיך ה'תפלות', בחינות 'דעת ורחמים', לתוך הראש והמח שלו, בחינות: **"והנחש היה ערום" פנ"ל.**

"איתי קומצא" - זה בחינות התפלה של ה'בעל-בח', שהיא בבחינת 'קמוץ' ו'דין', בחינות **"מטה עז" הנ"ל.**

"ונקבוה" - זה בחינת (חבקוק ג, יד): **"נקבת במטיי ראש פרזו" -** כי על-ידי התפלה בבחינת 'קמוץ ודין' של ה'בעל-בח', משברין ומכניעין אותו, כי היא עומדת בבית-הבליעה שלו, בבחינת (איוב מא, יד): **"בצוארו ילין עז".**

וזוהו: **"ונחת אצוארה" -** שהיא עומדת בצוארו.

וזוהו: **"בעא למשלפה" -** כי הוא מכרח להוציא ולהקיא כל הקדשות של

התפלות והדעת שבלע, בבחינת: "חיל בלע ויקאנו" כנ"ל.

וזהו: "משכונה שנה" וכו' - כי לא די שמקיא ומוציא קדשת תפלת ישראל וכו', אף גם "מבטנו יורישנו אל", שמכרח להוציא עצמות חיותו ממש, שזהו בחינת 'גרים'.

וזהו בחינת: "משכונה שנה" - בחינת (שיר השירים ה, יד): "מעיו עשת שן" - הינו: שמכרח להוציא עצמות חיותו מתוך קרבו ומעיו.

"משה פמה הוי, עשר אמין". "משה" - הוא בחינת נבואה, כי משה רבן של כל הנביאים.

וזה בחינת 'עשר אמין' - בחינת 'עשרה מדרגות של נבואה'. כי על-ידי "מטה עז" הנ"ל, שעל-ידו נתגלה ה'פבוד', זוכין ל'נבואה' כנ"ל.

"שקל נרנא בת עשר אמין". "נרנא" - זה בחינת 'כלי-מלאכה של מעשה בראשית'. וזהו: "בת עשר אמין" - בחינת "עשרה מאמרות שבהם נברא העולם" (אבות פ"ה מ"א), בחינת 'כלי-מלאכה של מעשה בראשית'.

כי על-ידי 'נבואה' - זוכין ל'אמונה', בחינת 'עשרה מאמרות'. כי על-ידי 'אמונה' - מאמינים ב'חדושי-העולם', שהשם יתברך ברא הכל ב'עשרה מאמרות'. ועל-ידי 'אמונה' - זוכין ל'חדושי-העולם' שלעתיד, ואז יתער "שיר חדש" הנ"ל.

וזהו: "ושור עשר אמין" - זה בחינת 'השיר שלעתיד', שהוא 'שיר פשוט' וכו', שהוא 'יו"ד אותיות', בחינת 'עשר אמין'.

וזהו: "ושור" - בחינת (שיר השירים ב, ח): "מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות". "הרים וגבעות" - הם בחינת 'ריחות', בבחינת (שם ד, ו): "אלך לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה" - הינו: הריחות הגדלים בגן, על-ידי קול הנגון שמשקה את הגן.

וזהו: "מדלג" - זה בחינת ה'מדות' של הנגון שקורין 'מאסן' [מדות], שנעשין על-ידי 'דלוג וקפיצה' על הנימין שבפנור.

וזה ה'נגון' - הוא בחינת ה'קול' הנ"ל, בחינת "קול יעקב" (בראשית כז, כב), שמכניע 'עקב דסטרא-אחרא', בבחינת (שם כה, כו): "וידו אחזת בעקב עשו".

וזהו: "ומתיה בקרסלה וקטלה" - שהכה והכניע 'עקב דסטרא-אחרא' על-ידי בחינת 'קול הנגון' הנ"ל.

מ.

(תיי-מוהר"ן מג)

התורה הנ"ל (ח"ב ח' תקעו תוכחה) אמר רבנו ז"ל בראשי-השנה האחרון שהיה סמוך להסתלקותו (שנת תקע"א), כי נסתלק ב'חל-המועד סבות' שאחריו. וזאת התורה היא התורה האחרונה של ימי חייו הקדושים.

ושם מדבר מענין 'תוכחה', כי "עקר ה'תוכחה' של גדולי הצדיקים, היא סמוך למיתתו", כמו שפרש רש"י על פסוק (דברים א, א): "אלה הדברים" וכו'.

גם שם (בסוף התורה הנ"ל) מדבר מענין 'מלחמת עוג' וכו', שזה בחינת (שם, שם א"ד): "אלה הדברים אשר דבר משה וכו', אחרי הכתו את סיחון ואת עוג" וכו'.

לקוטי תפלות

פרשת חקת

מפתח התפלות

מאמתת פנימיותיה; וּשְׁנֹזָפָה שִׁיפְתַח לָנוּ
אֲמַתַּת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, בְּחִינַת 'אָדָם דִּקְדָּשָׁה',
וְנִהְיָה נִכְלָלִים בְּ'אָדָם הָעֲלִיּוֹן' בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת (ח"א קנ).

[ד] "הִמָּה מִי מְרִיבָה" - בְּעִנְיַן 'מִי מְרִיבָה'
וּבְאֹרֵי הַתּוֹרָה, וְלִהְכַנִּיעַ הַמִּתְנַגְדִּים
וְהַמוֹנְעִים מִלְּבֹא לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְלִשְׂאֵר
דְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה (ח"א כ).

[ה] "וַיֵּצֵא עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן לִקְרֹאתָם וְכוּ'.
וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ" - שְׁנֹזָפָה
לְהַכְנִיעַ וְלִבְטֹל 'קַלְפַּת עֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן',
וְנֹזָפָה לְהַשְׁיִיר-חֲדָשׁ שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד (ח"ב ח).

[א] "וַיִּקְחוּ אֵלֶיהָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה" -
שְׁנֹזָפָה עַל-יְדֵי תְּפִלוֹתֵינוּ, לְכַל הַתְּקוּנִים שֶׁל
ה'פָּרָה אֲדָמָה' (ח"א נה).

[ב] "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם פִּי יָמוֹת בְּאֵהֶל", "אֵין
הַתּוֹרָה מִתְקַיְמָת, אֶלָּא בְּמִי שִׁמְמִית עֲצָמוֹ
עָלֶיהָ" - שְׁנֹזָפָה לְהַמִּית עֲצָמָנוּ עַל הַתּוֹרָה,
וְלִשְׁפֹר וְלִבְטֹל וְלִהְמִית כָּל הַתְּאוּוֹת וּמַדּוֹת
רְעוֹת (ח"א קי).

[ג] "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם" - שְׁנֹזָפָה לְחַדֵּשׁ
חַדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. וְשִׁלָּא
נִטְעָה לֹאמֹר: שֶׁכָּבֵר בָּאֵנוּ עַד תְּכַוֵּנָתָה, רַק
לְהַבִּין וְלִידַע תְּמִיד: פָּמָה אָנוּ רְחוּקִים

☪ [א] לקוטי תפלות ח"א נה ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נה, 'אבא שאול אומר')

"ויקחו אליך פרה אדמה תמימה" (במדבר יט, ב)

שנזכה על-ידי תפלותינו,
לכל התקונים של ה'פרה אדמה'

ותהיה תפלתנו בשלמות גדול בתכלית השלמות, עד שיתקן על-ידי תפלותינו, כל התקונים שנתקנו על-ידי ה'פרה אדמה' ששרף משה רבנו במדבר.

☪ [ב] לקוטי תפלות ח"א קי ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קא, 'בקרב עלי מרעים')

"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

"אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה"
(ברכות סג)

שנזכה להמית עצמנו על התורה, ולשבר ולבטל ולהמית כל התאוות ומדות רעות

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתמיד בתורתך הקדושה בהתמדה גדולה, פי הם חיינו וארץ ימינו, ובהם נהגה יומם ולילה.

ונזכה להמית עצמנו על התורה, עד שתתקים בידינו. ונזכה לשבר ולבטל ולהמית כל התאוות רעות וכל המדות רעות שבגופנו, על-ידי עסק ועיון התורה באמת.

☪ [ג] לקוטי תפלות ח"א קנ ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א רמה, 'יש חדרי תורה')

"זאת התורה אדם" (במדבר יט, יד)

שנזכה לחדש חדושים אמתיים בתורה הקדושה. ושלל נטעה לומר: שכבר באנו עד תכונתה, רק להבין ולידע תמיד: כמה אנו רחוקים מאמתת פנימיותיה; ושנזכה שיפתח לנו אמתת פנימיות התורה, בחינת 'אדם דקדשה', ונהיה נכללים ב'אדם העליון' בתכלית השלמות

ובכן תרחם עלי מלא רחמים, שאפלו בעת שאזכה ברחמיך לחדש חדושים אמתיים בתורתך הקדושה. שלא אטעה בנפשי לומר: שכבר באתי עד תכונתה, וכבר נכנסתי לפנימיותיה.

רק אזכה להבין ולידע תמיד: כמה אני רחוק מאמתת פנימיותיה, "פי גבוה מעל גבוה שומר" וכו'. ויש פנים לפנים, וכמו שכתוב: "לכל תכלה ראיתי קץ, רחבה מצותך מאד". וכאשר לגדלתך אין חקר, כך אין חקר לתבונות התורה, שהוא אחדותך.

ואפלו כשאזכה להשיג השגות של אמת, תחזקני להשתדל ולחתור ולהתיגע ולחפש ולבקש יותר ויותר, לסלסל ולפלפל, ולעין בעין אמת, בתורתך הקדושה, בכל לב ונפש, במסירות נפשי באמת.

עד שתפתח לי בכל עת, שעריה ופנימיות חדריה, יותר ויותר, להבין ולהשכיל ולהשיג, אמתת פנימיות התורה, שהוא בחינת 'אדם דקדשה' באמת, כמו שכתוב: "זאת התורה אדם".

עד שיהיה נמשך עלי ה"צלם אלהים" בשלמות, ואהיה נכלל ב'אדם העליון', בתכלית השלמות באמת. עד שאזכה להכיר ולהשיג אותך באמת, כרצונך הטוב, וכרצון צדיקיך האמתיים, פי לךך נוצרתי.

☉ [ד] לקוטי תפלות ח"א כ ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א כ, 'תשעה תקונין')

"המה מי מריבה" (במדבר כ, יג)

בענין 'מי מריבה' ובאורי התורה, ולהכניע המתנגדים והמונעים מלבוא לארץ-ישראל ולשאר דברים שבקדשה

ותשפיע עלינו ברחמיך הרבים, ותפתח את לבנו שנוכל להתפלל לפניך יהוה אלהינו בכל לב ונפש, ונזכה לשפך את לבנו כמים "נכח פני אדני", שנשפך שיחנו ותפלתנו לפניך תמיד באמת, ברחמים ותחנונים.

עד שנעורר רחמיך עלינו ויהמו ויכמרו רחמי לבך עלינו, עד אשר נזכה שתשפיע עלינו מ'לב העליון' דבורים חמים כגחלי אש, כמו שכתוב: "חם לבי בקרבי, בהגיגי תבער אש, דברתי בלשוני".

ונזכה לדבר תמיד דבורים קדושים בחמימות ובהתלהבות גדול דקדשה, וכל דברינו יהיו כגחלי אש, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך 'באורי התורה' מ'לב העליון'.

ותזכנו לחדש בתורה תמיד, חדושינו-דאורייתא, חדושינו אמתיים דקדשה, חדושינו שיהיו לך לנחת ולרצון לפני כסא כבודך, חדושינו שתתפאר בהם בכל העולמות.

ואזכה להמשיך תמיד דבורים חמים כגחלי אש, על-ידי תפלה ותחנונים.

ותזכני להתפלל אליך בהתקשרות נשמות ישראל, שתהיה תפלתנו תפלת רבים ולא תמאס את תפלתנו, כמו שכתוב: "הן אל כביר ולא ימאס".

ויתוסף ויתגדל למעלה תוספות קדשה רבה ועצומה על-ידי תפלתנו, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך 'באורי התורה' מ'לב העליון' אשר שם כתובים כל באורי התורה.

ותזכנו שגלך בדרכה של תורה, ונזכה לקיים דברי רבותינו זכרונם-לברכה, אשר גלו לנו דרכה של תורה: "לאכל פת במלח, ומים במשורה נשתה", ובתורה נהיה עמלים תמיד.

ועל-ידי-זה נזכה להמשיך 'באורי התורה' מהנשמה הקדושה הסובלת מרירות על שעבוד התורה, אשר משם נמשכין כל החדושינו וכל הבאורים של התורה.

ונזכה להמשיך 'באורי התורה' משם ברחמים ותחנונים, עד שאזכה לחדש תמיד חדושינו-דאורייתא אמתיים, חדושינו דקדושה, חדושינו הנמשכין

מתליסר תקונא דיקנא קדישא, שהם שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן.

ותשמרנו ותצילנו מפל מיני מריבות ומחלקת, ותבטל שנאת-חנם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל.

ותן בלב כל החולקים עלינו, שישובו משנאתם וממחלקותם, והט לבכם אל האמת, ולא יעוררו עוד מריבה עלינו בחנם, ותשים שלום בין עמך ישראל לעולם.

רבנו של עולם, חוס וחמל עלינו וזכנו לבא לכל מה שבקשנו מלפניך, שנזכה לדבורים חמים דקדשה, ולחדושין-דאורייתא אמתיים.

ונזכה שיהיו נבראין מלאכים קדושים מפל דבור ודבור של חדושי-תורתנו בקדשה ובטהרה. ואלו המלאכים הקדושים יצטרפו ויתחברו עם כל המלאכים הנבראים תמיד על-ידי חדושי-תורה של צדיקים-אמתיים.

וכל אלו המלאכים הקדושים, יקבלו כח מאדום הממנה על החרב לענש את הרשעים בחרבא וקטלא, כדי להכניע ולשבר ולבער את כל "מוציאי דבת הארץ רעה", שהם כלל כל המונעים והמפסיקים והמעכבים מלבא לארץ-ישראל.

או שתביא "מרך בלבכם" לבל יהיה להם כח לעכב ולמנע אותנו חס-ושלום מארץ-ישראל, או משאר כל הדברים שבקדשה.

מלא רחמים, חוס וחמל עלינו, ותן לנו כח ברחמיך הרבים להכניע ולשבר ולבטל כל המעכבים והמונעים מן הקדשה הקמים עלינו בכל עת, ורוצים להתגבר חס-ושלום, לבלבל אותנו חס-ושלום מעבודתך באמת.

רבנו של עולם, אתה ידעת את לבכם, חוסה עלינו ברחמיך הרבים, והיה בעזרנו והושיענו והצילנו מהם, ושבור זרועם וכחם, שלא יהיה להם שום כח למנע אותנו חס-ושלום משום דבר שבקדשה, ולא יוכלו לבלבל אותנו וכל הנלוים אלינו כלל.

ועזרנו אותנו, ואת כל עמך בית ישראל החפצים בעבודתך, להתקרב אליך באמת, שיהיה לנו כח להכניע את הרשעים המתנגדים וחולקים על האמת, הרוצים לרחק אותנו מעבודתך באמת.

ותתן לנו כח, לעורר עליהם משפטי האמות, ונזכה לדון אותם, ולהכניע אותם במשפטיהם.

ועזרנו שנצליח במשפטם, וכל החולקים והמונעים מדרכי הקדשה האמתיים, כלם יצאו חיבים בדיניהם, ונשפיל אותם עדי ארץ על-ידי משפטיהם, ונוציא בלעם מפיהם.

כי אתה ידעת את לבבנו, שכוונתנו לטובה כדי להעמיד הדת הקדוש על תלו, כדי שנזכה לילך בדרך הקדש, "בדרך מלכו של עולם", ואין לנו כח לענש את הרשעים כ-אם בדיניהם.

על-כן חמל עלינו, ועל כל עמך בית ישראל המקנאים "קנאת יהוה צבאות", ועומדים לדין ובאים במשפטי העפום, כדי להכניע הרשעים החולקים על האמת.

ותתן לנו כח, שנצליח במשפטם, באפן שנזכה להשפילם ולשברם ולהכניעם עד עפר, כלם יכרעו ויפולו במשפטם, יפלו ולא יקומו.

ולא יהיה להם עוד שום כח לבטל ולמנע או לבלבל אותנו חס-ושלום מעבודת הבורא יתברך שמו. ונזכה על-ידי-זה להעלות משפט דקדשה מבין הקלפות.

ועזרנו ברחמיך, שלא יהיה להם פה לדבר עתק, על צדיקי-האמת, ועל אנשים פשרים באמת. ותספר את פיהם, שלא ידברו סרה בפני ההמונ-עם, ולא יחלישו דעתם חס-ושלום, כי "יסכר פי כל דוברי שקר".

באפן שתזכה אותנו, לבטל ולשבר כל מיני מניעות ומסכים ומפסיקים, המונעים אותנו מלבא לארץ-ישראל, ומשאר כל הדברים-שבקדשה, ונזכה לבא לארץ-ישראל מהרה, ולהתקרב אליך באמת.

רבוננו של עולם, אתה ידעת את חלישות כחנו בעת הזאת, שאין לנו שום כח לשבר המונעים והמעכבים מארץ-ישראל, ומכל הדברים שבקדשה, בשום דרך מפל הדרכים האלו שהזכרתי לפניך.

כי אם בשמך הגדול לבד בטחנו, ועל חסדך אנו נשענים, שתושיענו בגדל רחמיך ורחינותיך ובעצם חמלתך, ובזכות וכח צדיקי-אמת, שכבר זכו לשבר כל המניעות, ועברו בשלום ובאו לארץ-ישראל, בזכותם וכחם לבד נשענתי, ובחסדך הגדול תמכתי יתדותי, שתחנני גם-כן לנסע ולבא לארץ-ישראל מהרה.

עזרני והושיעני, שלא אתן דמי לך, ולא אחריש ולא אשקט ולא אפסיק מלהתפלל על-זה תמיד.

רק אזכה להעתיר ולהרבות בתפלה ותחנונים על-זה תמיד, עד שאזכה לפעל בקשתי ברחמים אצלך, שאזכה לבא בחיים חיותי חיש קל מהרה לארץ-ישראל.

ויקיים בי מקרא שכתוב: "כי הצלת נפשי ממות, הלא רגלי מדחי, להתהלך לפני אלהים באור החיים", אמן ואמן.

☉ [ה] לקוטי-תפלות ח"ב ח ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תוכחה')

"ויצא עוג מלך הבשן לקראתם וכו'. ויאמר

ה' אל משה אל תירא אתו" (במדבר כא, לג-לד)

שנזכה להכניע ולבטל 'קלפת עוג מלך הבשן',

ונזכה להשיר-חדש שיתער לעתיד

רבוננו של עולם, תן לי חיים ואחיה ולא אמות, תן לי חלק טוב לעולם-הבא. זפני זפני, חנני חנני, עזרני והושיעני, שאזכה לשמע קול השיר

והנגון הזה שיתער לעתיד בעת שתחדש את עולמך.

ותובנו להתקרב לצדיק-אמתי, אשר כבר זכה לקול השיר הזה, באפן שיהיה ראוי להוכיח אותנו ואת כל עמך ישראל, לעורר ריח הטוב של גן-עדן על-ידי תוכחתו הטובה, שיהיה לו כח להפך כל עונותינו לזכיות, ולהעלותנו מטמאה לטהרה מחל לקדש.

וימשוך עלינו ריח גן-עדן, ויחזק את נפשנו ורוחנו ונשמותינו בקדשה חזקה ונכונה.

ויבניע לפנינו, את כל צרינו ורודפנו, וילחום בעדנו מלחמת עוג מלך הבשן, להכניע ולשבר ולעקר ולכלות ולבטל קלפת עוג מלך הבשן מן העולם, עם כל הקלפות והסטרין-אוחרנין שבעולם, שהם זהמת הנחש, הרודפים אחר חלושי כח שבעמך ישראל.

אנא יהוה, אתה ידעת פי אין בנו כח לעמד בפניהם, חוסה על עם עני ואביון, על חלושי כח כמונו היום.

ותעורר את לב הצדיקים האמתים, שילחמו בעדנו עם כל צרינו ורודפנו בגשמיות וברוחניות.

ותמהרנו מפל הטמאות, ובפרט מפגם-הברית, באפן שלא אתרחק ולא אשתלח חסו-שלום חוץ למחנה ישראל הקדושה, אשר כל הטמאים ובפרט הפוגמים בברית משתלחים משם.

אנא יהוה מלא רחמים, רחם עלי, והעלני מהרה מטמאה לטהרה. וזפני, שאגן בעדי על-ידי המחין והשכל, בפני כל הרהורים ותאות-נאוף, שיהיו המחין שלשה מחיצות פרוסות בפני הרהורים ותאוה הזאת.

עד שאזכה לקדשת-הברית באמת, ותאסף אותי לתוף מחנה ישראל, מחנה הקדשה. ונזפה לקים מקרא שכתוב: "והיה מחניך קדוש", ולעבדך באמת באימה בפחד ביראה ואהבה אמתיות, כרצונך הטוב מעתה ועד עולם.

